OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No Tm 894.8111 Accession No Tm 278
S94W

Author Subramaniabarathi, S

Title Barathi - ... lar, 1948

This book ... before the date
last marked be...

UNIVERSAL LIBRARY
OU_208165
UNIVERSAL LIBRARY

பாரதி

— மணி மலர் —

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே"

பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

(காபிரைட் ரிஜிஸ்தர் செய்தது)

முதற் பதிப்பு] 1948 [விலை அணா 14.

Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras—M S 308.
Bharathi Prachuralayam M S 407
Copies 3000 Sep .9-48

முன்னுரை

எத்தனையோ வரகவிகள இந் நாட்டில தோனறியுளளாாகள. எனறாலும நமது மகா (வர) கவியின பெருமையோ ஓா தனிச சிறபபு வாயநதது. தமிழ மொழிககு அழியாத உயிரும, ஒளியும தநது, ஓா புதிய 'சகாபதம' சிருஷடி செயது, தமிழ நாடடை நிததிரையிலிருநது தடடி எழுபபிவிடடவா பாரதியாா

இக கவியின எநத நூலுககும 'முனனுரை' அவசியமிலலைதான. இருநதாலும 'சமபிரதாயம' எனற முறைககேறறவாறு ஒரு சிறு குறிபபு எழுத முனவநதுளளோம

பாரதி பாடலகள பலவகைப படடுளளன. தேச பகதி, தெயவபகதி, வேதாநத ஆராயசசி, கண்ணன பாமாலை, குழநதை இனபம, காதல உணாசசி, சிலலறைச சீடடுக கவிகள, பாஞசாலி சபதம, சரித தததுவம முதலியனவாம.

சாதாரணமாக சிலருககு தேசியததில அதிகப பறறு உளளதாக இருககலாம. இனனும சிலருககு 'தெயவீகம' எனற பாடலகளிலேயே அதிக இனபம ஏறபடும. சிலருககு பாகவதாகள கூறும சரிததிர சநதஙகளில—கதா காலக்ஷேபததில இனிமை பிறககலாம. எது எபபடியாயினும 'ஸஙகீதம' எனனும அமசம பொருநதியிருநதால் யாருககுமே எதுவும ஒருவித நலலுணாசசியை உண்டுபணணும எனபது உறுதி. எளிய பதஙகள, எளிய நடை, எளிதில் அறிநதுகொளளககூடிய சநதம, யாவரும விருமபும மெட்டுககள கொண்ட—பாடல்கள—அதாவது சஙகீததில பூரண

ஞானம் இல்லாமற்போனாலும் கேள்வி ஞானம் போன்ற ஒரு (பகுதி) அம்சம் உடையவன்கூட அனுபவிக்கும்படிக்கான பாடல்கள் கொண்ட தொகுதி ஒன்று பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற அபிலாஷையை சில நண்பர்கள் எங்களிடம் தெரிவித்து வந்தார்கள்.

பாரதியாரால் தனிப்பற்றுக்கொண்ட இக்காலத்தில் எந்த இடத்திலும், எந்த சமயத்திலும் எந்த கொண்டாட்டத்திலும் 'பாரதி பாடல்கள் போட்டி' நடத்துவது நிதர்சனமாக காட்சி. பாடக்கூடிய பாட்டுக்கள் யாவையும் ஒன்று திரட்டி வெளியிட்டால் ஒரு தனிச் சிறப்பு ஏற்படும், யாரும் எளிதில் படித்து இன்புறும்படிக்கான வழிக்கு ஓர் தூண்டுகோலாக இருக்கக்கூடும். எவரெவருக்கு எதில் இன்பம் தெவிட்டுகின்றதோ அதை சிரவணம் செய்யட்டும் என்று கருதியே இவ்விதம் செய்யத் துணிந்துள்ளோம்.

அன்பர்கள் இப்பதிப்பையும் ஆதரித்து, பாரதியாரின் பொன்மொழிகளை ஆனந்தத்துடன் அனுபவித்து இம் 'மணிமலரை' ஆசரயித்து பாடி மகிழ்ந்து, அவரது ஆசியையும் பெறுமாறு, ஸ்ரீபராசக்தியருள்புரிவாளாக!

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

			பக்கம்
முன்னுரை			iii
பொருளடக்கம்			v—viii
1.	வந்தே மாதரம்	...	1
2.	நாட்டு வணக்கம்	...	2
3.	பாரத நாடு	...	4
4.	பாரத தேசம்	...	6
5.	எங்கள் நாடு	...	8
6.	பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி	..	9
7.	எங்கள் தாய்	...	11
8	மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்	...	13
9.	சுதந்திர தேவியின் துதி	..	15
10.	பாரத சமுதாயம்	...	17
11.	வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்	...	19
12.	பெண்மை	...	20
13	தமிழ்த் தாய்	...	22
14	தமிழ்	...	24
15.	செந்தமிழ் நாடு	...	26
16.	புது வருஷம்	...	28
17.	ஆறு துணை	...	29
18.	பக்தி	...	30
19.	ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்	...	33
20.	லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை	...	37
21.	முருகன் பாட்டு (1)	...	39

22.	முருகன் பாட்டு (2)	...	40
23.	முருகக் கடவுள் மீது கிளித்தூது	.	42
24.	வேலன் பாட்டு	.	43
25	கண்ணன் வரவு	...	45
26.	வெண்ணிலா		46
27.	சந்திரமதி பாட்டு	..	49
28.	மஹா காளியின் புகழ்		50
29	முத்துமாரி	..	52
30.	யோக சித்தி		53
31	காணி நிலம்	.	57
32	மாயையைப் பழித்தல்		59
33	அச்சமில்லை		60
34.	அறிவே தெய்வம்		62
35	ஜீவன் முக்தி	..	64
36	ஜய பேரிகை		65
37.	அல்லா		66
38	யேசு கிறிஸ்து	.	66
39.	நந்தலாலா	...	68
40	[illegible]		68
41.	விடுதலை	...	70
42	விடுதலை-சிட்டுக் குருவி	..	71
43	பகைவனுக்கருள்வாய்	.	71
44.	நான்	..	73
45.	விநாயகர் நான்மணி மாலை	..	75
46.	கண்ணன்—என் தோழன்	...	78
47.	கண்ணன்—என் சேவகன்	...	81
48.	கண்ணம்மா—என் குழந்தை	...	84
49.	கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை	...	86
50.	கண்ணன்—என் காதலன் (1)	..	88

51 கண்ணன் — என் காதலன் (2) ... 90
52 கண்ணன் — என் காதலன் (3) ... 92
53. கண்ணம்மா — என் காதலி (1) ... 93
54 கண்ணம்மா — என் காதலி (2) ... 94
55 கண்ணன் — என் ஆண்டான் ... 96
56. கண்ணம்மா — என் குலதெய்வம் ... 98
57. முரசு ... 99
58. பாப்பா பாட்டு ... 105

59. **பாஞ்சாலி சபதம்** 108—140
பிரம ஸ்துதி .. 108
துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது 109
சகுனியின் சதி . 110
திரிதராட்டிரன் பதிற் கூறுதல் .. 111
திரிதராட்டிரன் பதில் .. 114
தருமபுத்திரன் தீர்மானம் .. 116
தருமபுத்திரன் முடிவுரை 117
தருமனின் பதில் ... 119
தருமன் இணங்குதல் ... 120
சூது மீட்டும் தொடங்குதல் . 122
திரௌபதியை இழத்தல் . 124
திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி .. 125
துரியோதனன் சொல்வது ... 126
திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச்சொல்லியது பற்றி ஜகத்தில் உண்டான அதர்மக் குழப்பம் ... 127
துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது ... 128
விதுரன் சொல்வது ... 129
வீமன் சொல்வது ... 132
அர்ஜுனன் சொல்வது ... 134

	திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை	135
	வீமன் செய்த சபதம் ...	138
	அர்ஜுனன் சபதம் ...	139
	பாஞ்சாலி சபதம் ...	140
60.	ஸ்வசரிதை	*141—150*
	ஆங்கிலப் பயிற்சி	141
	மணம்	143
	தந்தை வறுமை எய்திடல்	146
	பொருட் பெருமை	148
	முடிவுரை ...	149
61.	வேய்ங் குழல்	*151*
62.	வள்ளிப் பாட்டு (1)	*152*
63	வள்ளிப் பாட்டு (2)	*153*
64	மழை	*154*
65.	ஓவியர் மணி ஸ்ரீரவிவர்மா	*155*
66.	சத்ரபதி சிவாஜி	*157*
67.	நவராத்திரிப் பாட்டு	*165*
68.	காளிப் பாட்டு	*166*
69.	நிலவுப் பாட்டு	*166*
70.	வேலை	*167*

மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய்!

[பக்கம் 165]

ஓம் சக்தி

பாரதி மணி மலர்

1. வந்தே மாதரம்

தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு மெட்டு.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.] [தாளம்.—ஆதி.

பல்லவி

வந்தே மாதர மென்போம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குது மென்போம்.

(வந்தே)

சரணங்கள்

1. ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்மமித் தேசத்தி லெய்தின ராயின்
வேதிய ராயினு மொன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினு மொன்றே.

(வந்தே)

2. ஈனப் பறையர்க ளேனும்—அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவ ரன்றோ?
சீனத்த ராய்விடு வாரோ? பிற
தேசத்தர் போற்பல தீங்கிழைப் பாரோ?

(வந்தே)

3. ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி?—ஓர
தாயின் வயிறறிற பிறந்தோர்—தமமுட
சண்டை செயதாலும சகோதர ரன்றோ?
(வந்தே)

4. ஒன்று பட்டாலுணடு வாழவே—நம்மில
ஒறறுமை நீஙகி லனைவர்க்கும தாழவே
நன்றிது தேர்ந்திடல வேணடும—இந்த
ஞானம வநதாறபின நமககெது வேணடும?
(வநதே)

5. எபபதம வாயத்திடு மேனும—நமமில்
யாவாககு மநத நிலை பொதுவாகும,
முபபது கோடியும வாழவோம—வீழில்
முபபது கோடி முழுமையும வீழவோம. (வநதே)

6. புலலடிமைத தொழில் பேணிப—பண்டு
போயின நாடகளுகக கினி மனம நாணித
தொல்லை யிகழசசிகள தீர—இநதத
தொணடு நிலைமையைத தூவென்று தள்ளி.
(வந்தே)

2. நாட்டு வணக்கம்

சுதேச வணக்கம்

ராகம—காம்போதி. தாளம—ஆதி.

1. எந்தையுந் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
யிருந்தது மிநநாடே—அதன

முந்தைய ராயிர மாண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்தது மிந்நாடே—அவர்
சிந்தையி லாயிர மெண்ணம் வளர்ந்து,
சிறந்தது மிந்நாடே—இதை
வந்தனை கூறி மனதி லிருத்தியென்
வாயுற வாழ்த்தேனோ—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ?

2\. இன்னுயிர் தந்தெமை யீன்று வளர்த்தரு
ளீந்தது மிந்நாடே—எங்கள்
அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்தது மிந்நாடே—அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக்
களித்தது மிந்நாடே—தங்கள்
பொன்னுடல் இன்புற நீர்விளை யாடி,இல்
போந்தது மிந்நாடே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ?

3\. மங்கைய ராயவர் இல்லறம் நன்கு
வளர்த்தது மிந்நாடே—அவர்
தங்க மதலைக ளீன்றமு தூட்டித்
தழுவிய திந்நாடே—மக்கள்
துங்க முயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
சூழ்ந்தது மிந்நாடே—பின்னர்

அஙகவா மாய அவருடற பூநதுகள
ஆாநதது மிந்நாடே—இதை
(பலலவி) 'வநதே மாதரம, வநதே மாதரம'
எனறு வணஙகேனோ ?

---

3. பாரத நாடு

ராகம—ஹிந்துஸ்தானி தோடி.

பல்லவி

பாருககுளளே நலல நாடு—எஙகள
பாரத நாடு

சரணங்கள்

1. ஞானததிலே பர மோனததிலே—உயா
மானததிலே அனன தானததிலே
கானததிலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

2. தீரததிலே படை வீரததிலே—நெஞசில
ஈரததிலே உப காரததிலே
சாரத்திலே மிகு சாததிரங கணடு
தருவதிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

3. நனமையிலே யுடல் வனமையிலே—செலவப
பனமையிலே மனத் தனமையிலே

பொனமயி லொத்திடு மாதர்தங் கற்பின
புகழினிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

4. ஆககத்திலே தொழி லூககததிலே—புய
வீககததிலே யுயா நோககத்திலே
காககத்திறல கொணட மலலர்தஞ சேனைக
கடலினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

5. வணமையிலே யுளத திணமையிலே—மனத
தணமையிலே மதி நுணமையிலே
உணமையிலே தவறுத புலவா
உணாவினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

6. யாகததிலே தவ வேகததிலே—தனி
யோகத்திலே பல போகததிலே
ஆகததிலே தெயவ பகதி கொணடாா தம
அருளினிலே யுயாநாடு—இநதப (பாரு)

7. ஆறறினிலே சுனை யூறறினிலே—தெனறற
காறறினிலே மலைப பேறறினிலே
ஏறறினிலே பய னீந்திடுங காலி
யினததினிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

8. தோடடததிலே மரக் கூடடததிலே—கனி
யீடடத்திலே பயிரூடடததிலே
தேடடததிலே யடஙகாத நிதியின
சிறபபினிலே யுயர் நாடு—இந்தப (பாரு)

4. பாரத தேசம்

ராகம்—புன்னாகவராளி

பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்—மிடிப்
பயங் கொல்லுவார் துயர்ப்பகை வெல்லுவார்.

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப் பனி மலையின் மீதுலவுவோம்,—அடி
மேலைக் கடல் முழுதுங் கப்பல் விடுவோம்,
பள்ளித் தல மனைத்துங் கோயில் செய்குவோம்; எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்.

2. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பால மமைப்போம்;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்,
வங்கத்தி லோடிவரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்குவோம்.

3. வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்க முதலாம்
வேறு பல பொருளுங் குடைந் தெடுப்போம்,
எட்டுத் திசை களிலுஞ்சென்றிவை விற்றே
எண்ணும்பொருளனைத்தும் கொண்டுவருவோம்.

4. முத்துக் குளிப்ப தொரு தென் கடலிலே
மொய்த்து வணிகர் பல நாட்டினர் வந்தே
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்து
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையிலே.

5. சிநது நதியின மிசை நிலவினிலே
சேர நனனாட்டிளம பெண்களுடனே
சுநதரத தெலுஙகினிற பாட்டிசைததுத
தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம.

6. கஙகை நதிபபுறததுக கோதுமைப பணடம
காவிரி வெறறிலைககு மாறு கொளளுவோம,
சிஙக மராட்டியா தம கவிதை கொண்டு
சேரததுத தநதஙகள பரிசளிபபோம.

7. காசி நகரப புலவா பேசு முரைதான
காஞசியிற கேட்பதறகோர கருவி செயவோம;
ராசபுத தானத்து வீரா தமககு
நலலியற கனனடத்துத தஙகமளிப்போம

8. பட்டினி லாடையும பஞசிலுடையும
பண்ணி மலைகளென வீதி குவிபபோம,
கட்டித திரவியஙகள கொணடு வருவாா
காசினி வணிகருககு அவை கொடுபபோம.

9. ஆயுதமசெயவோம, நல்ல காகிதம செயவோம,
ஆலைகள வைபபோம, கலவிச சாலைகள
[வைபபோம.
ஓயுதல செயயோம, தலை சாயுதல் செயயோம,
உண்மைகள சொலவோம, பல வண்மைகள
[செயவோம.

10. குடைகள செயவோம, உழுபடைகள் செயவோம;
கோணிகள செயவோம், இருமபாணிகள செயவோம்;

நடையும் பறப்பு முணர் வண்டிகள் செய்வோம;
ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்.

11. மந்திரம் கற்போம், வினைத் தந்திரம் கற்போம்,
வானை யளப்போம், கடல் மீனை யளப்போம்,
சந்திர மண்டலத் தியல் கண்டு தெளிவோம்,
சந்தித் தெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்.

12. காவியஞ் செய்வோம், நல்ல காடு வளர்ப்போம்,
கலை வளர்ப்போம், கொல்லருலை வளர்ப்போம்,
ஓவியம் செய்வோம், நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்,
உலகத் தொழிலனைத்து முவந்து செய்வோம்.

13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல் அமிழ்த மென்போம்;
நீதி நெறியினின்று பிறர்க் குதவும்
நேர்மையர் மேலவர், கீழவர் மற்றோர். (பாரத)

5. எங்கள் நாடு

ராகம்—பூபாளம்.

1. மன்னு மிமய மலை யெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்பிறி திலையே!
இன்னறு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கித னாண்பிற தெதிரெது வேறே?

பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பாரினி லேயொரு நூலிது போலே!
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

2. மாரத வீரர் மலிந்த நன்னாடு
மாமுனி வோர்பலர் வாழ்ந்த பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ் நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு
புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

3. இன்னல் வந்துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்;
ஏழைய ராகி யினிமண்ணிற் றுஞ்சோம்;
தன்னலம் பேணி யிழிதொழில் புரியோம்,
தாயத்திரு நாடெனி லினிக்கையை விரியோம்.
கன்னலுந் தேனுங் கனியு மின்பாலும்
கதலியுஞ் செந்நெலும் நல்கு மெக்காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

---

6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

---

1. பொழுது புலர்ந்தது; யாம்செய்த தவத்தால்
புன்மை யிருட்கணம் போயின யாவும்.

எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி
யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி ;
தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்
தொண்டர் பல்லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்
விழுதுயில் கின்றனை யின்னுமெந் தாயே !
வியப்பிது காண் ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

2. புள்ளினம் ஆர்த்தன, ஆர்த்தன முரசம் ;
பொங்கிய தெங்கும் சுதந்திர நாதம் ;
வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின, கேளாய் !
வீதியெலாமணு குற்றனர் மாதர் ;
தெள்ளிய அந்தணர் வேதமும் நின்றன்
சீர்த்திரு நாமமும் ஓதிநிற் கின்றார் ,
அள்ளிய தெள்ளமு தன்னையெம் அன்னை !
ஆருயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

3. பருதியின் பேரொளி வானிடைக் கண்டோம் ,
பார்மிசை நின்னொளி காணுதற் கலந்தோம் !
கருதிநின் சேவடி அணிவதற் கென்றே
கனிவுறு நெஞ்சகம் மலர்கொடு வந்தோம் ;
சுருதிகள் பயந்தனை , சாத்திரங் கோடி
சொல்லரு மாண்பின ஈன்றனை யம்மே !
நிருதர்கள் நடுக்குறச் சூல்கரத் தேற்றாய் !
நிர்மலையே, பள்ளி யெழுந் தருளாயே !

4. நின்னெழில் விழியருள் காண்பதற் கெங்கள்
நெஞ்சகத் தாவலை நீயறி யாயோ ?
பொன்னனை யாய் ! வெண் பனிமுடி யிமையப்
பொருப்பின னீந்த பெருந்தவப் பொருளே !

என்ன தவங்கள் செய் தெத்தனை காலம்
ஏங்குவம் நின்னருட் கேழையம் யாமே?
இன்னமும் துயிலுதி யேலிது நன்றோ?
இன்னுயிரே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே!

5. மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய்துயில் வாயோ?
மாநிலம் பெற்றவ ளிஃதுண ராயோ?
குதலைமொழிக்கிரங் காதொரு தாயோ?
கோமகளே! பெரும் பாரதர்க் கரசே?
விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுங் கூறி
வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதுங் காணாய்!
இதமுற வந்தெமை யாண்டருள் செய்வாய்!
ஈன்றவளே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே!

7. எங்கள் தாய்

காவடிச்சிந்தில் ஆறுமுகவடி வேலவனே என்ற வர்ணமெட்டு.

1. தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும்—இவள்
என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத
இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்.

2. யாரும் வகுத்தற் கரிய பிராயத்த
ளாயினு மேயெங்கள் தாய்—இந்தப்
பாருளெந் நாளுமோர் கன்னிகை யென்னப்
பயின்றிடு வாளெங்கள் தாய்.

3. முபபது கோடி முகமுடை யாளுயிர
மொயமபுற வொனறுடையாள—இவள
செபபு மொழிபதி னெடடுடையாள, எனிற
சிநதனை யொன்றுடையாள.

4. நாவினில வேதமுடையவள கையில
நலநதிகழ வாளுடையாள—தனை
மேவினாக கினனருள செயபவள, தீயரை
வீடடிடு தோளுடையாள.

5. அறுபது கோடி தடககை களாலும
அறஙகள நடததுவள தாய—தனைச
செறுவது நாடி வருபவ ரைத துகள
செயது கிடததுவள தாய.

6. பூமியினும பொறை மிககுடை யாளபெரும
புணணிய நெஞசினள தாய—எனில
தோமிழைப பாரமுன நினறிடுங காறகொடுந
தூககை யனையவள தாய.

7. கறறைச சடைமதி வைத்த துறவியைக
கைதொழு வாளெஙகள தாய—கையில
ஒறறைத் திகிரி கொணடேழுல காளு
மொருவனை யுநதொழு வாள.

8 யோகததி லேநிக ரறறவ ளுணமையு
மொன்றென நன்றறிவாள—உயர
போகததி லேயு நிறைநதவ ளெண்ணரும
பொறகுவை தானுடையாள.

9. நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாளெங்கள் தாய—அவர்
அல்லவ ராயி னவரை விழுங்கிப் பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள.

10. வெண்மை வளரிம யாசலன் றந்த
விறன் மக ளாமெங்கள் தாய—அவன்
திண்மை மறையினுந் தான்மறை யாணித்தஞ்
சீருறு வாளெங்கள் தாய.

---

8. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

---

1. வாழ்க நீ எம்மான், இந்த
வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மஹாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க!

2. அடிமை வாழ் வகன்றிந் நாட்டார்
விடுதலை யார்ந்து, செல்வம்,
குடிமையி லுயர்வு, கல்வி,
ஞானமும் கூடி யோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமை யெய்துப்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்
புவிக்குளே முதன்மை யுற்றாய்!

வேறு

3. கொடியவெந் நாகபாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ?
இடிமின்னல் காக்குங் குடைசெய்தா னென்கோ?
என்சொல்லிப் புகழ்வதிங் குனையே?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செய்யும் பராதீன
வெம்பிணி யகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவு மெளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய்

4. தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
பிறனுயிர் தன்னையுங் கணித்தல்,
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின் வடிவம்
கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல்,
இன்ன மெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றாங்
கிழிபடு போர், கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான்!

5. பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி யிகழ்ந்தாய்;
அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய்,

நெருங்கிய பயன்சேர் ' ஒத்துழையாமை '
நெறியினால் இந்தியா விற்கு
வருங்கதி கண்டு பகைத் தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்க நல்லறத்தே.

---

9. சுதந்திர தேவியின் துதி

விருத்தம்

1. இதந்தரு மனையி னீங்கி
இடர்மிகு சிறைப்பட் டாலும்
பதந்திரு இரண்டு மாறிப்
பழிமிகுந் திழிவுற் றாலும்
விதந்தரு கோடி யின்னல்
விளைந்தெனை யழித்திட் டாலும்
சுதந்திர தேவி ! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கி லேனே.

2. நின்னருள் பெற்றி லாதார்
நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்
பன்னருங் கல்வி கேள்வி
படைத் துயர்ந் திட்டா ரேனும்
பின்னரும் எண்ணி லாத
பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்
அணிகள்வேய் பிணத்தோ டொப்பார்.

3\. தேவி! நின்னொளி பெறாத
　　தேயமோர் தேய மாமோ?
ஆவியங் குண்டோ? செம்மை
　　அறிவுண்டோ? ஆக்கமுண்டோ?
காவிய நூல்கள் ஞானக்
　　கலைகள் வேதங்க ளுண்டோ?
பாவிய ரன்றோ நின்றன்
　　பாலனம் படைத்தி லாதார்?

4\. ஒழிவறு நோயிற் சாவார்
　　ஊக்கமொன் றறிய மாட்டார்
கழிவுறு மாக்க ளெல்லாம்
　　இகழ்ந்திடக் கடையி னிற்பார்
இழிவுறு வாழ்க்கை தேரார்
　　கனவினு மின்பங் காணார்,
அழிவறு பெருமை நல்கும்
　　அன்னை! நின்னருள் பெறாதார்.

வேறு

5 தேவி! நின்னருள் தேடி யுளந்தவித்
தாவியுந் தமதன்பு மளிப்பவர்
மேவி நிற்பது வெஞ்சிறை யாயினுந்
தாவில் வானுல கென்னத் தகுவதே

6\. அம்மை யுன்ற னருமை யறிகிலார்
செம்மை யென்றிழி தொண்டினைச் சிந்திப்பார்.
இம்மை யின்பங்க ளெய்து பொன்னாட்டைத்
வெம்மை யார்புன் சிறையெனல் வேண்டுமே.

7. மேறறி சைபபல நாடடினர வீரததால்
போறறி நினனைப புது நிலை யெயதினர,
கூறறி னுககுயிர கோடி கொடுததும நின
பேறறி னைபபெறு வேமெனல பேணினர.

8. அனன தனமைகொள நினனை யடியனேன
என்ன கூறி யிசைததிட வலலனே ?
பினன முறறுப பெருமை யிழநதுநின
சினன மறறழி தேயததிற றோனறினேன.

9. பேர றததினைப பேணுநல வேலியே !
சோர வாழககை, துயர, மிடி யாதிய
கார றுககக கதிததிடு சோதியே !
வீர ருககமுதே ! நினை வேணடுவேன.

---

10. பாரத ஸமுதாயம்

ராகம—பியாக்.] [தாளம—திஸ்ரஏகதாளம்

பல்லவி

பாரத ஸமுதாயம வாழகவே—வாழக வாழக
பாரத ஸமுதாயம வாழகவே—ஜய ஜய ஜய (பாரத)

அநுபல்லவி

முபபது கோடி ஜனஙகளின ஸங்க
முழுமைககும பொது உடைமை
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம
உலகத்துக் கொரு புதுமை—வாழக (பாரத)

சரணங்கள்

1. மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
    வழக்கம் இனி யுண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?—புலனில்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?—நம்மி லந்த
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?
இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்
    எண்ணரும் பெருநாடு
கனியும் கிழங்கும் தானியங்களும்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—இது
கணக்கின்றித் தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—வாழ்க (பாரத)

2. இனியொரு விதி செய்வோம்—அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவில்லை யெனில்
ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்—வாழ்க (பாரத)

3 "எல்லா உயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன்"
என்றுரைத்தான் கண்ணபெருமான்,
எல்லாரு மமரநிலை யெய்து நன்முறையை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—வாழ்க (பாரத)

4. எல்லாரு மோர் குலம் எல்லாரு மோரினம்
எல்லாரு மிந்திய மக்கள்

எல்லாரு மோர் நிறை எல்லாரு மோர் விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் — நாம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் — ஆம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் — வாழ்க (பாரத)

---

11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

---

1. ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களி படைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டி ரங்குவாய் வா வா வா
ஏறு போல் நடையினாய் வா வா வா

2. மெய்ம்மை கொண்ட நூலையே—அன்போடு
வேதமென்று போற்றுவாய் வா வா வா
பொய்ம்மை கூற லஞ்சுவாய் வா வா வா
பொய்ம்மை நூல்க ளெற்றுவாய் வா வா வா
நொய்ம்மை யற்ற சிந்தையாய் வா வா வா
நோய்களற்ற உடலினாய் வா வா வா
தெய்வ சாபம் நீங்கவே—நாங்கள் சீர்த்
தேசமீது தோன்றுவாய் வா வா வா

3. இளைய பாரத தத்தினுய வா வா வா
எதிரிலா வலததினுய வா வா வா
ஒளி யிழநத நாட்டிலே—நினறேறும
உதயஞாயி றெபபவே வா வா வா
களை யிழநத நாடடிலே—முனபோலே
களை சிறககக வநதனை வா வா வா
விளையு மாண்பு யாவையும—பாரததன போல
விழியினுல விளககுவாய வா வா வா

4. வெறறி கொணட கையினுய வா வா வா
விநய நினற நாவினுய வா வா வா
முறறி நினற வடிவினுய வா வா வா
முழுமை சோ முகததினுய வா வா வா
கறற லொனறு பொயகிலாய வா வா வா
கருதிய தியறறுவாய வா வா வா
ஒறறுமைககு ளுயயவே—நாடெல்லாம
ஒரு பெருஞ செயல செயவாய வா வா வா

12 பெண்மை

1. பெணமை வாழகென றுகூததிடு வோமடா
பெணமை வெலகென றுகூததிடு வோமடா
தணமை இனபநற புணணியஞ சோநதன
தாயின பேருமஸதியென ற நாமமும.

2. அனபு வாழகென றமைதியி லாடுவோம
ஆசைக காதலைக கைகொட்டி வாழத்துவோம

துனபந் தீர்வது பெண்மையி னாலடா
சூரப பிளளைகள தாயெனறு போற்றுவோம.

3. வலிமை சேரபபது தாய முலைபபாலடா
மானஞ சேர்க்கு மனைவியின வாரததைகள
கலி யழிபபது பெணக ளறமடா
கைகள கோததுக களிதது நின றாடுவோம.

4. பெணணறததினை யாணமககள வீரந்தான
பேணு மாயிற பிறகொரு தாழ்விலலை,
கணணைக காககு மிரணடிமை போலவே
காத லினபததைக காததிடு வோமடா.

5. சகதி யெனற மதுவையுண போமடா
தாளங கொடடித திசைகளதிரவே
ஓததி யலவதொர பாடடுங குழலகளும
ஊர வியக்கக் களிததுநின றாடுவோம.

6. உயிரைக காககும உயிரினைச சேரததிடும
உயிரினுக குயிரா யினப மாகிடும
உயிரி னுமமிந்தப பெணமை யினிதடா
ஊது கொமபுகள, ஆடு களிகொணடே.

7. 'போறறி தாய' எனறு தோள கொடடியாடுவீர
புகழச்சி கூறுவீர காதற கிளிகடகே
நூறறிரணடு மலைகளைச சாடுவோம
நுணணிடைப பெணணொருததி பணியிலே.

8. 'போறறி தாய' எனறு தாளங்கள கொட்டடா
'போறறி தாய' எனறு பொறகுழ லூதடா

காற்றி லேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே.

9 அன்னை பூட்டிய தெய்வமணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்
கன்னத் தேமுத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்.

13. தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்

(தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு சந்தம்)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான் — என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்திய னென்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்து — நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

2. மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர் — என்னை
மூண்டநல் லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்,
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே — உயர்
ஆரியத் திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்

3. கள்ளையுந் தீயையுஞ் சேர்த்து — நல்ல
காற்றையும் வானவெளியையுஞ் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள் — பல
தீஞ்சுவைக் காவியஞ் செய்து கொடுத்தார்.

4 சாத்திரங்கள் பல தந்தார்—இந்தத்
தாரணி யெங்கும் புகழ்ந்திட வாழ்ந்தேன்,
நேத்திரங் கெட்டவன் காலன்—தன்முன்
நேர்ந்த தனைத்துந் துடைத்து முடிப்பான்.

5 நன்றென்றுந் தீதென்றும் பாரான்—முன்பு
நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவெள் ளம்போல்—வையச்
சேர்க்கை யனைத்தையுங் கொன்று நடப்பான்.

6 கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள்—என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய ருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற் றிறந்தன கண்டீர்!

7. தந்தை அருள்வலி யாலும்—முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தக் கணமட்டுங் காலன்—என்னை
ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.

8 இன்றொரு சொல்லினைக் கேட்டேன்!—இனி
ஏது செய்வேன்? என தாருயிர் மக்காள்!
கொன்றிடல் போலொரு வார்த்தை—இங்கு
கூறத் தகாதவன் கூறினன் கண்டீர்!

9 "புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்,
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

10. சொல்லவுங் கூடுவதில்லை—அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை,
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்—அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்"

11. என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்—ஆ!
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ!
சென்றிடு வீரெட்டுத் திக்கும்—கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!

12. தந்தை யருள்வலி யாலும்—இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தப் பெரும்பழி தீரும்—புகழ்
ஏறிப் புவிமிசை யென்று மிருப்பேன்.

14 தமிழ்

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

2. யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப் போல
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை, உண்மை
வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை,
ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம், ஒரு சொற் கேளீர்!
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!

3. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்,
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை யில்லை,
திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டோர்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

4 உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்,
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்,
தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

15. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்
(செந்தமிழ்)

2 வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரம்பையர் போலிளங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்ட தோர் வையை பொருநை நதி—என
மேவிய யாறு பல வோடத்—திரு
மேனி செழித்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)

4. முத்தமிழ் மாமுனி நீள் வரையே—நின்று
மொய்ம்புறக் காக்குந் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவி மீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை—வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

6. கலவி சிறந்த தமிழ நாடு—புகழக
கமபன பிறந்த தமிழ நாடு—நலல
பலவித மாயின சாததிரததின மணம
பாரெஙகும வீசும தமிழ நாடு. (செந்தமிழ)

7 வளளுவன தனனை உலகினுககே—தநது
வானபுகழ கொணட தமிழ நாடு—நெஞசை
அளளும சிலபபதி கார மெனறோர மணி
யாரம படைதத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

8 சிஙகளம புடபகம சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ சென்றேறி—அஙகு
தஙகள புலிக கொடி மீன கொடியும நினறு
சாலப புகழ கணடவர தாய நாடு. (செநதமிழ)

9. விணணையிடிககும தலை யிமயம—எனும
வெறபை யடிககும திறனுடையார—சமர
பணணிக கலிஙகத திருள கெடுததார தமிழப
பாரததிவர நினற தமிழ நாடு. (செநதமிழ)

10. சீனமிசிரம யவன ரகம—இனனும
தேசம பலவும புகழ வீசிக—கலை
ஞானம படைத தொழில வாணிபமும மிக
நனறு வளர்தத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

16. புது வருஷம்

ஆசிரியப்பா

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு!
இன்றெமை வருத்தும் இன்னல்கள் மாய்க!
நன்மை வந்தெய்துக! தீதெலாம் நலிக!
அறம் வளர்ந்திடுக! மறம் மடிவுறுக!
ஆரிய நாட்டினர் ஆண்மையோ டியற்றுஞ்
சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக் கோங்குக!
நந் தேயத்தினர் நாடொறும் உயர்க!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!

17 ஆறு துணை

ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம—பரா சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம.
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம சகதி—ஓம சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம

1. கணபதி ராயன—அவனிரு
காலைப பிடிதத திடுவோம
குண முயாந திடவே—விடுதலை
கூடி மகிழந திடவே.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

2. சொலலுக கடஙகா வே—பரா சகதி
சூரத தனஙக ளெலலாம,
வலலமை தநதிடுவாள—பரா சகதி
வாழி யெனறே துதிபபோம.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

3. வெறறி வடிவேலன—அவனுடை
வீரததினைப புகழவோம;
சுறறி நில்லாதே போ!—பகையே!
துளளி வருகுது வேல.
(ஓம சகதி ஓம சக்தி ஓம)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனி யிருந் துரைபபாள
பூமணித தாளினையே—கணணி லொறறிப்
புணணிய மெய திடுவோம.
(ஓம சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

தீர்வைகள் தீரும—பிணி
தீரும, பலபல இனபஙகள சேரநதிடும,
(பகதியினலே)

5. கல்வி வளரும,—பல
காரியங கையுறும, வீரிய மோஙகிடும,
அலல லொழியும,—நலல
ஆணமை யுணடாகும, அறிவு தெளிநதிடும,
சொலலுவதெலலாம—மறைச
சொலலினைப போலப பயனுள தாகும, மெய
வலலமை தோனறும,—தெயவ
வாழககையுறறே யிஙகு வாழநதிடலாம, உணமைப
(பகதியினலே)

6. சோமப லழியும,—உடல
சொனன படிககுநடககும, முடி சறறுங
கூமபுத லினறி—நலல
கோபுரம போல நிமிரநத நிலைபெறும,
வீமபுகள போகும,—நலல
மேனமையுணடாகிப புயஙகள பருககும, பொயப
பாமபு மடியும,—மெயப
பரம வெனறு நல்ல நெறிகளுணடாய விடும,
(பகதியினலே)

7. சந்ததி வாழும,—வெறுஞ
சஞசலங கெட்டு வலிமைகள சேர்ந்திடும,
இந்தப் புவிககே—இஙகொர
ஈசனுண்டாயின் அறிககையிட டேனுன்றன்

கந்த மலர்த்தார்—துணை,
காதல்மகவு வளர்ந்திட வேண்டும், என்
சிந்தை யறிந்தே—அருள்
செய்திடவேண்டும், என்றால் அருள்செய்திடும்,
(பக்தியினாலே)

---

19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—சாபு

1. வெள்ளைத் தாமரைப் பூவி லிருப்பாள்
வீணை செய்யும் ஒலியி லிருப்பாள்
கொள்ளை யின்பங் குலவு கவிதை
கூறுபாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்
உள்ள தாம்பொருள் தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தி னுண்ணின் றொளிர்வாள்
கள்ள மற்ற முனிவர்கள் கூறும்
கருணை வாசகத் துட்பொரு ளாவாள்.
(வெள்ளைத்)

2. மாதர் தீங்குரற் பாட்டி லிருப்பாள்
மக்கள் பேசும் மழலையி லுள்ளாள்
கீதம் பாடும் குயிலின் குரலைக்
கிளியினாவை யிருப்பிடங் கொண்டாள்
கோதகன்ற தொழி லுடைத்தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்

எத்தனை தடினை எழிலிடை யுற்றுள
இன்பமே வடிவாகிடப் பெற்றுள.
(வெள்ளைத்)

3. வஞ்சமற்ற தொழில் புரிந்துண்டு
வாழு மாந்தர் குல தெய்வ மாவாள்
வெஞ்சமாகக் குயிராகிய கொல்லர்
வித்தை யோர்ந்திடு சிற்பியர் தச்சர்
மிஞ்ச நற் பொருள் வாணிகஞ் செய்வோர்
வீர மன்னர் பின் வேதியர் யாரும்
தஞ்சமென்று வணங்கிடுந் தெய்வம்
தரணி மீதறி வாகிய தெய்வம்.
(வெள்ளைத்)

4. தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடுந் தெய்வம்
தீமைகாட்டி விலக்கிடுந் தெய்வம்
உய்வ மென்ற கருத்துடையோர்கள்
உயிரினுக் குயிராகிய தெய்வம்
செய்வ மென்றொரு செய்கை யெடுப்போர்
செம்மை நாடிப் பணிந்திடு தெய்வம்
கைவருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம், கடவுளர் தெய்வம்.
(வெள்ளைத்)

5 செந்தமிழ் மணி நாட்டிடையுள்ளீர்!
சேர்ந்தித் தேவை வணங்குவம் வாரீர்!
வந்தனம் இவட் கேசெய்வ தென்றால்
வாழியஃதிங் கெளிதன்று கண்டீர்!

மந்திரத்தை முணுமுணுத் தேட்டை
வரிசையாக அடுக்கி யதன்மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் இவள் பூசனை யன்றாம்.

(வெள்ளைத்)

6. வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ள வூர்கள்
நகர்க ளெங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கல்வியி லாததொ ரூரைத்
தீயினுக் கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.

(வெள்ளைத்)

7. ஊணர் தேசம் யவனர்தந் தேசம்
உதய ஞாயிற் றொளிபெறு நாடு
சேணகன்ற தோர் சிற்றடிச் சீனம்
செல்வப் பாரசீகப் பழந்தேசம்
தோமறுத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ் கடற்கப் புறத்தினி லின்னும்
காணும் பற்பல நாட்டிடை யெல்லாம்
கல்வித் தேவி யொளிமிகுந் தோங்க.

(வெள்ளைத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின் பொருளாம்
நல்ல பாரத நாட்டிடை வந்தீர்!

ஊனமின்று பெரிதிழைக் கின்றீர்!
ஓங்கு கல்வி யுழைப்பை மறந்தீர்!
மான மற்று விலங்குக ளொப்ப
மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ?
போனதற்கு வருந்துதல் வேண்டா,
புன்மை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்)

9. இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சுனைக ளியற்றல்
அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத்தறி வித்தல்
(வெள்ளைத்)

10. நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொ லருளீர்!
ஆண்மை யாள ருழைப்பினை நல்கீர்!
மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்!
எதுவும் நல்கியிங் கெவ்வகை யானும்
இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்

---

20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை

திரு வேட்கை

ராகம்—நாட்டை. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்

1 மலரின் மேவு திருவே !—உன்மேல்
மையல் பொங்கி நின்றேன்,
நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார்
நினைவழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக்
களி துலங்கு நகையும்
இலகு செல்வ வடிவும்—கண்டுன்
இன்பம் வேண்டுகின்றேன்

2 கமல மேவும் திருவே !—நின்மேல்
காதலாகி நின்றேன்,
குமரி நின்னையிங்கே—பெற்றோர்
கோடியின்ப முற்றார்,
அமரர் போல வாழ்வேன்,—என்மேல்
அன்பு கொள்வையாயின்,
இமயவெற்பின் மோத,—நின்மேல்
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்.

3. வாணி தன்னை யென்றும்—நினது
வரிசை பாட வைப்பேன் !
நாணி யேகலாமோ ?—என்னை
நன்கறிந்திலாயோ ?

பேணிவைய மெல்லாம்—நன்மை
பெருக வைக்கும் விரதம்
பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்
பொறிக ளாவ ரன்றோ?

4. பொன்னு நல்லமணியும்—சுடர்செய்
பூண்க ளேந்தி வந்தாய்!
மின்னு நின்றன் வடிவிற்—பணிகள்
மேவி நிற்கு மழகை
என்றுரைப்பே னடீ!—திருவே!
என்னுயிர்க்கொ ராறே!
நின்னை மார்பு சேர்த்துத்—தழுவி
நிக ரிலாது வாழ்வேன்.

5. செல்வ மெட்டு மெய்தி—நின்னாற்
செம்மை யேறி வாழ்வேன்,
இல்லை என்ற கொடுமை—உலகில்
இல்லையாக வைப்பேன்,
முல்லை போன்ற முறுவல்—காட்டி,
மோக வாதை நீக்கி,
எல்லை யற்ற சுவையே!—எனை நீ
என்றும் வாழ வைப்பாய்.

21. முருகன் பாட்டு

ராகம—நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா

சரணங்கள்

1. வருவாய மயில மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய
தருவாய நலமுந தகவும புகழுந
தவமுந் திறமுந தனமுங கனமும். (முருகா)

2. அடியார பலரிங குளரே
அவரை விடுவித தருளவாய
முடியா மறையின முடிவே! அசுரா
முடிவே கருதும வடிவே லவனே! (முருகா)

3. சுருதிப பொருளே, வருக.
துணிவே, கனலே, வருக.
கருதிக கருதிக கவலைப படுவார
கவலைக கடலைக கடியும வடிவேல. (முருகா)

4. அமரா வதிவாழ வுறவே
அருளவாய! சரணம, சரணம!
குமரா, பிணியா வையுமே சிதறக
குமுறும சுடாவேலவனே, சரணம. (முருகா)

5. அறிவாகிய கோயிலிலே
அருளாகிய தாய் மடிமேல்
பொறிவேலுடனே வளர்வாய், அடியார்
புதுவாழ் வுறவே புவிமீ தருள்வாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன் மகனே,
குகையில் வளருங் கனலே
தருவாய் தொழிலும் பயனும், அமரர்
ஸமராதிபனே, சரணம் சரணம்

(முருகா)

---

22. முருகன் பாட்டு

---

1. வீரத் திருவிழிப் பார்வையும்—வெற்றி
வேலும் மயிலுமென் முன்னின்றே—எந்த
நேரத்திலுமென்னைக் காக்குமே,—அன்னை
நீலி பராசக்தி தண்ணருள்—கரை
யோரத்திலே புணை கூடுதே,—கந்தன்
ஊக்கத்தை யென்னுள்ளம் நாடுதே,—மலை
வாரத்திலே விளை யாடுவான்—என்றும்
வானவர் துன்பத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடர் கனியை விரும்பியே—தவ
வேடம் புனைந்து திரிகுவான்,—தமிழ்
நாடு பெரும்புகழ் சேரவே—முனி
நாதனுக் கிம்மொழி கூறுவான்,—சுரர்

பாடு விடிந்து மகிழ்ந்திட—இருட்
பார மலைகளைச் சீறுவான்,—மறை
ஏடு தரித்த முதல்வனும்—குரு
வென்றிட மெய்ப்புக ழேறுவான்.

3 தேவர் மகளை மணந்திடத்—தெற்குத்
தீவி லசுரனை மாய்த்திட்டான், மக்கள்
யாவருக்குந் தலை யாயினன், மற்று
ஆர்த்த முணார்த்துநல் வாயினன்,—தமிழ்ப்
பாவலர்க் கின்னருள் செய்குவான்,—இந்தப்
பாரி லறமழை பெய்குவான்,—நெஞ்சின்
ஆவ லறிந்தருள் கூட்டுவான், நித்தம்
ஆண்மையும் வீரமு மூட்டுவான்

4 தீவளர்த்தே பழ வேதியர்—நின்றன்
சேவகத் தின்புகழ் காட்டினார்,—ஒளி
மீவளருஞ் செம்பொ னாட்டினார்—நின்றன்
மேன்மையி னாலற நாட்டினார்,—ஐய,
நீ வளருங் குரு வெற்பிலே—வந்து
நின்றுநின் சேவகம் பாடுவோம்—வரம்
ஈவள் பராசக்தி யன்னை தான்—உங்கள்
இன்னருளே யென்று நாடுவோம்—நின்றன்
(வீரத் திருவிழிப்)

---

23. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தூது

பல்லவி

சொல்ல வல்லா யோ?—கிளியே
சொல்ல நீ வல்லாயோ?

அனுபல்லவி

வலல வேல் முருகனை—தனை யிஙகு
வநது கலந்து மகிழநது குலா வெனறு
(சொல்ல)

சரணங்கள்

1. தில்லை யமபலததே—நடனம
செயயும அமரா பிரானை—அவன
செலவத் திரு மகனை—இஙகு வநது
சோந்து கலநது மகிழநதிடுவா யெனறு
(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத தருகே—ஒரு நாள
அநதிப பொழுதினிலே—அஙகொா
முல்லைச செடி யதனபாற—செயத விணை
முறறு மறந்திடக கறற தெனனே யெனறு
(சொல்ல)

3. பாலை வனத திடையே—தனைக கைப
பறறி நடக்கை யிலே—தன் கை
வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச சொனன
விந்தை மொழிகளைச சிந்தை செயவாயெனறு
(சொல்ல)

24. வேலன் பாட்டு

ராகம்—புன்னாகவராளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
வேலவா!—அங்கோர்
வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
யானது, வேலவா!
சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப் பாள்
சிறுவள்ளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தென்மலைக் காட்டிலே.
கல்லினை யொத்த வலிய மனங்
கொண்ட பாதகன்—சிங்கன்
கண்ணிரண் டாயிரங் காக்கைக்
கிரையிட்ட வேலவா!
பல்லினைக் காட்டி வெண் முத்தைப்
பழித்திடும் வள்ளியை—ஒரு
பார்ப்பனக் கோலந் தரித்துக் கரந்
தொட்ட வேலவா!

2. வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்குங்
கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
வெருட்டினாய்.
கிள்ளை மொழிச் சிறு வள்ளி யெனும்
பெயர்ச் செல்வத்தை—என்றும்

குறிப்பு:—வேலன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீர்ய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

கேட்டற்ற வாழ்வினை யின்ப விளக்கை
    மருவினாய்.
கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழ்வு
    குலைத்தவன்—பானு
கோபன் தலை பத்துக் கோடி துணுக்குறக்
    கோபித்தாய்.
துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன
    மானைப்போல—தினைத்
தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணந்து
    கொண்ட வேலவா!

3. ஆறுசுடர் முகங் கண்டு விழிக்
    கின்ப மாகுதே,—கையில்
அஞ்சே லெனுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சி
    யுண் டாகுதே.
நீறுபடக் கொடும்பாவம் பிணி பசி
    யாவையும்—இங்கு
நீக்கி யடியரை நித்தமுங் காத்
    திடும் வேலவா!
கூறுபட்ட பலகோடி யவுணரின்
    கூட்டத்தைக்—கண்டு
கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க நகைத்
    திடுஞ் சேவலாய்!
மாறுபட்ட பலவேறு வடிவோடு
    தோன்றுவாள்—எங்கள்
வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
    வடி வேலவா!

25. கண்ணன் வரவு

பல்லவி

வருவாய், வருவாய், வருவாய்—கண்ணா
வருவாய், வருவாய், வருவாய்

சரணங்கள்

1 உருவாய் அறிவில் ஒளிர்வாய்—கண்ணா
உயிரின் அமுதாய்ப் பொழிவாய்—கண்ணா
கருவாய் என்னுள் வளர்வாய்—கண்ணா
கமலத் திருவோ டிணைவாய்—கண்ணா

(வருவாய்)

2 இணைவாய் எனதா வியிலே—கண்ணா
இதயத் தினிலே யமர்வாய்—கண்ணா
கணைவா யசுரர் தலைகள்—சிதறக்
கடையூ ழியிலே படையோ டெழுவாய்!

(வருவாய்)

3. எழுவாய் கடல் மீதினிலே—எழுமோர்
இரவிக் கிணையா உள மீதினிலே
தொழுவேன் சிவனாம் நினையே—கண்ணா,
துணையே, அமரர் தொழும் வானவனே!

(வருவாய்)

26. வெண்ணிலா

வெண்ணிலா என்பது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்று, சந்திரனையே குறிப்பது.

1 எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே—விழிக்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே
சொல்லையும் கள்ளையு நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே—நின்றன்
சோதி மயக்கும் வகையது தானென்சொல்
வெண்ணிலாவே.
நல்ல வொளியின் வகை பல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே—
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே.
கொல்லு மமிழ்தை நிகர்த்திடுங் கள்ளென்று
வெண்ணிலாவே—வந்து
கூடியிருக்குது நின்னொளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே.

2 மாதர் முகத்தை நினக்கிணை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே—அஃது
வயதிற் கவலையி னோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே.

காதலொருத்தி யிளைய பிராயத்தள்
வெண்ணிலாவே—அந்தக்
காமன்றன் வில்லை யிணைத்த புருவத்தள்
வெண்ணிலாவே.
மீதெழு மன்பின் விளைபுனல் கையினள்
வெண்ணிலாவே—முத்தம்
வேண்டி முன் காட்டு முகத்தி னொளியிங்கு
வெண்ணிலாவே
சாத லழித லிலாது நிரந்தரம்
வெண்ணிலாவே—நின்றன்
தண்முகந் தன்னில் விளங்குவ தென்னைகொல்
வெண்ணிலாவே

3. நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே—நன்கு
நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே
மன்னு பொருள்க ளனைத்திலு நிற்பவன்
வெண்ணிலாவே—அந்த
மாயனப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே.
துன்னிய நீல நிறத்தள் பராசக்தி
வெண்ணிலாவே—இங்கு
தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே.
பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
வெண்ணிலாவே—

பெட்புறநீயும் விளங்குதல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே.

4. காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை
நீயென்பர் வெண்ணிலாவே—நின்னைக்
காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு
தாகுவை—வெண்ணிலாவே.
சீத மணி நெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேசு மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே
மோத வருங் கருமேகத் திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே
தீது புரிந்திட வந்திடுந் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நல்குவார் மேலவ ராமன்றோ?
வெண்ணிலாவே.

5. மெல்லிய மேகத்திரைக்குள் மறைந்திடும்
வெண்ணிலாவே—உன்றன்
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே.
நல்லியலார் யவனத்தியர் மேனியை
வெண்ணிலாவே—மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்,
வெண்ணிலாவே.

சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்றன்
சோதி வதனம் முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத் தே
யருள் வெண்ணிலாவே—இருள்
போகிடச் செய்து நின் தொழில்
காட்டுதி, வெண்ணிலாவே

27. சந்திரமதி பாட்டு*

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. பச்சைக் குழந்தை யடி—கண்ணிற்
பாவை யடி சந்திரமதி
இச்சைக் கினிய மது,—என்றன்
இரு விழிக்குந் தேநிலவு,
நச்சுத் தலைப் பாம்புக் குள்ளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பார்,
துச்சப் படு நெஞ்சிலே—நின்றன்
சோதி வளருதடீ.

* "சந்திரமதி" என்பது காதல் கொண்டவளாகிய பெண்ணை குறிப்பது, சந்திரன் காதலுக்கு அதிதேவதை யாதலால்.

2. பேசசுக கிடமே தடி—நீ
பெண குலத்தின வெறறியடி,
ஆசசாய மாயை யடி—எனறன
ஆசைக குமரி யடி,
நீசசு நிலை கடநத—வெளள
நீருக குளளே வீழநதவா போல
தீச சுடரை வெனற வொளி—கொணட
தேவி, நினை விழநதேனடி.

3. நீலக கடலினி லே—நினறன
நீணட குழல தோனறு தடி,
கோல மதியினிலே—நினறன
குளிாநத முகங காணு தடி,
ஞால வெளியினி லே—நினறன
ஞான வொளி வீசு தடி,
கால நடையினி லே—நினறன
காதல விளங்கு தடி

(பசசைக குழநதையடி)

28. மகா காளியின் புகழ்

காவடிச் சிந்து

ராகம—ஆனந்த பைரவி. தாளம—ஆதி.

1. காலமாம வனத்திலணடக கோலமா மரத்தின மீது
காளி சகதி யெனறபெயா கொண்டு—ரீங்
கார மிடடுலவுமொரு வணடு—தழல

காலும் விழி நிலவனல் மூல அத்து வாககளெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு—மறை
காணுமுனி வோருரைத் தார் பண்டு.
மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுள திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமான சக்திவெள்ளம்—இந்த
விந்தையெல்லா மாங்கதுசெய் கள்ளம்—பழ
வேதமா யதன்முனுள்ள நாதமாய விளங்குமிந்த
வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம்—ஆக
வேண்டுநித்த மென்றெனை யுள்ளம்

2. அன்புவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலா மவளிழைப்பள்
ஆக்க நீக்கம் யாவுமவள் செய்கை—இதை
ஆந்துணர்ந்த வாகளுக்குண்டுய்கை—அவள்
ஆதியா யநாதியா யகண்டவறி வாவளுன்றன்
அறிவு மவள் மேனியிலோர் சைகை—அவள்
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொய்கை.
இன்பவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலாமவளிழைப்பள்
இல்லெதலா மவள் புரியு மாயை—அவள்
எதுமற்ற மெய்ப்பொருளின் சாயை—எனில்
எண்ணியே யோம் சக்தியெனும் புண்ணியமுனிவர் [நித்த
மெய்துவார் மெய்ஞ்ஞான மெனுந்தியை—எரித்
தெற்றுவாரிந் நானெனும் பொய்ப் பேயை

3. ஆதியாஞ் சிவனுமவன் சோதியான சக்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும்—ஒன்றே
யாகினு லுலகனைத்தும் சாகும்—அவை

மன்றியோர் பொருளுமில்லை, அன்றியொன்றுமில்லை
ஆயுந்திடில் துயரமெல்லாம் போகும்—இந்த [யிதை
அறிவுதான் பராசக்தான் மாத்திரம்
நித்தியமாகச் செய்வர் நிதிகளால் கோடி துய்ப்பர்
நீண்டகாலம் வாழ்வர் தரையிது—எந்த
நெறியுமெய்துவர் நினைந்தபோது—இந்த
நித்தமுத்த சுத்த புத்த சத்த பெருங் காளிபத
நிழலடைந் தார்க்கில்லை யோர்தீது—என்று
நேர்மை வேதஞ் சொல்லும் வழியிது.

---

29. முத்துமாரி

---

1. உலகத்து நாயகியே—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
உன் பாதம் சரண் புகுந்தோம்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
கலகத் தரக்கர் பலர்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!
கருத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டார்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பல கற்றும் பல கேட்டும்,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பயனொன்று மில்லையடி,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
நிலை யெங்குங் காணவில்லை,—எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

நின்பாதம் சரண் புகுந்தோம் — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

2 துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!
தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
மனம் வெளுக்க வழியில்லை, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பேதைமைக்கு மாற்றில்லை, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
அணிகளுக்கொ ரெல்லையில்லையாம், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
அடைக்கலமிங் குன்னைப் புகுந்தோம் — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!

---

30. யோக சித்தி

வரங் கேட்டல

1 விண்ணும் மண்ணுந் தனியாளும் — எங்கள்
வீரை சக்தி நினதருளே — என்றன்
கண்ணுங் கருத்து மெனக்கொண்டு — அன்பு
கசிந்து கசிந்து கசிந்துருகி — நான்

பண்ணும் பூசனைக ளெல்லாம்—வெறும்
பாலை வனத்தில் விட்ட நீரோ? உனக்
கெண்ணுஞ் சிந்தை யொன்றில்லையோ—அறி
வில்லா தகில மளிப்பாயோ?

2. நீயே சரணமென்று கூவி—என்றன்
நெஞ்சிற் பேருறுதி கொண்டு—அடி
தாயே யெனக்கு மிக நிதியும்—அறந்
தன்னைக் காக்கு மொருதிறனும்—தரு
வாயே யென்று பணிந்தேத்திப்—பல
வாறு நினது புகழ் பாடி—வாய்
ஓயே னவ துணராயோ?—நின
துண்மை தவறுவ தோரழகோ?

3. காளி வலிய சாமுண்டி—ஓங்
காரத் தலைவி யென னிராணி—பல
நாளிங் கெனை யலைக்க லாமோ?—உள்ளம்
நாடும் பொருள டைந்திடற் கன்றோ—மலர்த்
தாளில் விழுந் தபயங் கேட்டேன்—அது
தாரா யெனி லுயிரைத் தீராய்—துன்பம்
நீளி லுயிர் தரிக்க மாட்டேன்—கரு
நீலி யென னியல் பறியாயோ?

4. தேடிச் சோறு நிதந் தின்று—பல
சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி—மனம்
வாடித் துன்ப மிக வுழன்று—பிறர்
வாடப் பல செயல்கள் செய்து—நரை

கூடிக கிழபபருவ மெயதி—கொடுங
கூறறுக கிரையெனப பினமாயும—பல
வேடிககை மனிதரைப போலே—நான
வீழவே னெனறு நினைததாயோ?

5. நினனைச சில வரஙகள கேடபேன—அவை
நேரே யினறெனககுத தருவாய—எனறன
முனனைத தீய வினைப பயனகள—இனனும
மூளா தழிநதிடுதல வேணடும—இனி
எனனைப புதிய வுயிராககி—எனக
கேதுங கவலை யறச செயது—மதி
தனனை மிகததெளிவு செயது—எனறும
சநதோஷங கொணடிருககச செயவாய

6. தோளை வலியுடைய தாககி—உடற
சோரவும பிணி பலவும போககி—அரி
வாளைக கொணடு பிளநதாலும—கடடு
மாறு வுடலுறுதி தநது—சுடர
நாளைக கணடதோர மலரபோல—ஒளி
நணணித திகழு முகந தநது—மத
வேளை வெலலு முறை கூறித—தவ
மேனமை கொடுத தருளல வேணடும.

7. எணணுங காரியஙக ளெலலாம—வெறறி
யேறப புரிநதருளல வேணடும—தொழில
பணணப பெரு நிதியம வேணடும—அதிற
பலலோர் துணை புரிதல வேணடும—சுவை

நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம்—மிக
நன்றா வுளத் தழுந்தல் வேண்டும்—பல
பண்ணிற் கோடி வகை இன்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.

8. கல்லை வயிரமணி யாக்கல்—செம்பைக்
கட்டித் தங்க மெனச் செய்தல்—வெறும்
புல்லை நெல்லெனப் புரிதல்—பன்றிப்
போத்தைச் சிங்கவே றாக்கல்—மண்ணை
வெல்லத் தினிப்பு வரச் செய்தல்—என
விந்தை தோன்றிட இந்நாட்டை—நான்
தொல்லை தீர்த்துயர்வு கல்வி—வெற்றி
சூழும் வீர மறிவாண்மை

9. கூடுந் திரவியத்தின் குவைகள்—திறல்
கொள்ளுங் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும் படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தி யெங்கும் ஓங்கக்—கலி
சாடுந் திறனெனக்குத் தருவாய்—அடி
தாயே உனக் கரிய துண்டோ?—மதி
மூடும் பொய்மை யிருளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட்டகல வேண்டும்.

10. ஐயந் தீர்ந்து விடல் வேண்டும்—புலை
அச்சம்போ யொழிதல் வேண்டும்—பல
பையச் சொல்லுவதிங் கென்னே—முன்னைப்
பார்த்தன் கண்ணனிவர் நேரா—எனை
உய்யக் கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உன்னைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி

வையத் தலைமை யெனக் கருள்வாய்—அன்னே
வாழி, நின்ன தருள் வாழி.
ஓம் காளி வலிய சாமுண்டீ
ஓங்காரத் தலைவி யென னிராணி.

---

31. காணி நிலம்

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்,—அங்கு
தூணி லழகியதாய்—நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய்—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்,—அங்கு
கேணியருகினிலே—தென்னைமரம்
கீற்று மிள நீரும்

2. பத்துப் பன்னிரண்டு—தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும்,—நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே—நிலாவொளி
முன்பு வர வேணும்,—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்,—என்றன்
சித்த மகிழ்ந்திடவே—நன்றா யிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

குறிப்பு:—காளி, சக்தி, மாரி முதலியன உலகத்தின் மூல சக்தியைக் குறிக்கும் பெயர்களாம்.

3. பாடடுக கலந்திடவே—அஙகே யொரு
பததினிப பெண வேணும,—எஙகள
கூடடுக களியினிலே—கவிதைகள
கொண்டுதர வேணும;—அநதக
காடடு வெளியினிலே,—அமமா, நினறன
காவலுற வேணும,—எனறன
பாடடுத திறததாலே—இவவையததைப
பாலிததிட வேணும

---

32. மாயையைப் பழித்தல்

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. உண்மை யறிந்தவ ருன்னைக் கணிப்பாரோ
மாயையே—மனந்
திண்மையுள்ளாரைநீ செய்வது
மொன்றுண்டோ—மாயையே.

2. எத்தனை கோடி படைகொண்டு வந்தாலும்
மாயையே—நீ
சித்தத் தெளி வென்னும் தீயின்முன்
நிற்பாயோ—மாயையே.

3. என்னைக் கெடுப்பதற் கெண்ணமுற் றாய்
கெட்ட மாயையே—நான்
உன்னைக்கெடுப்ப துறுதியென்
றேயுணர்—மாயையே.

4. சாகத் துணியிற் சமுத்திர மெம்மட்டு
மாயையே—இந்தத்
தேகம்பொய் யென்றுணர் தீரரை யென்
செய்வாய்—மாயையே.

5. இருமை யழிந்தபின் எங்கிருப் பாயற்ப
மாயையே—தெளிந்
தொருமை கண்டார் முன்னம் மோடாது
நிற்பையோ—மாயையே.

6. நீதரு மின்பத்தை நேரென்று கொள்வனோ
மாயையே—சிங்கம்
நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லர
சாட்சியை—மாயையே

7. என்னிச்சை கொண்டுனை யெற்றி விட
வல்லேன் மாயையே—இனி
உன்னிச்சை கொண்டெனக் கொன்றும்
வராது காண்—மாயையே.

8 யார்க்கும் குடியல்லேன் யானென்ப
தோர்ந்தனன் மாயையே—உன்றன்
போர்க்கஞ்சு வேனோ பொடியாக்குவே
னுன்னை—மாயையே

33. அச்சமில்லை

(பண்டாரப் பாட்டு)

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

1. இச்சகத்து ளோரெலாம்
எதிர்த்து நின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
துச்சமாக வெண்ணி நம்மைத்
தூறு செய்த போதினும்,

அச்சமில்லை

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
பிச்சை வாங்கி யுண்ணும் வாழ்க்கை
பெற்று விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே
இச்சை கொண்ட பொருளெலாம்
இழந்து விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

2 கச்சணிந்த கொங்கை மாதர்
கண்கள் வீசு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே
நச்சை வாயி லேகொணர்ந்து
நண்ப ரூட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
பச்சையூ னியைந்த வேற்
படைகள் வந்த போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
உச்சிமீது வானிடிந்து
வீழுகின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

34. அறிவே தெய்வம்

கண்ணிகள்

1. ஆயிரந் தெய்வங்க ளுண்டென்று தேடி
அலையு மறிவிலிகாள்—பல
லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளீரோ ?

2. மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னூடுநின் றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென்
றோதி யறியீரோ ?

3. சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளீரோ—பல
பித்த மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ ?

4. வேடம்பல் கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
வேதம் புகன்றிடுமே—ஆங்கோர்
வேடத்தை நீருண்மையென்று கொள்வீரென் றவ்
வேத மறியாதே.

5. நாமம்பல் கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
நான் மறை கூறிடுமே—ஆங்கோர்
நாமத்தை நீருண்மை யென்றுகொள வீரென்றந்
நான்மறை கண்டிலதே.

அறிவே தெய்வம்

6. போந்த நிலைகள் பலவும் பராசக்தி
   பூணும் நிலையாமே — உப
சாந்த நிலையே வேதாந்த நிலையென்று
   சான்றவர் கண்டனரே.

7. கவலை துறந்திங்கு வாழ்வது வீடென்று
   காட்டு மறைகளெல்லாம் — நீவிர்
அவலை நினைந்துமி மெல்லுதல் போலிங்கு
   கவங்கள் புரிவீரோ?

8. உள்ள தனைத்திலு முள்ளொளி யாகி
   யொளிர்ந்திடு மான்மாவே — இங்கு
கொள்ளற் கரிய பிரமமென் றேமறை
   கூவுதல் கேளீரோ?

9. மெள்ளப் பலதெய்வம் கூட்டி வளர்த்து
   வெறுங் கதைகள் சேர்த்து — பல
கள்ள மதங்கள் பரப்புதற் கோர்மறை
   காட்டவும் வல்லீரோ?

10. ஒன்று பிரம முள துண்மை யஃதுன்
   உணர்வெனும் வேதமெல்லாம் — என்றும்
ஒன்று பிரம முள துண்மை யஃதுன்
   உணர்வெனக் கொள்வாயே.

35. ஜீவன் முக்தி

ராகம்—**கமாஸ்.** *தாளம்*—**ஆதி**

பல்லவி

ஐயமுண்டு பயமில்லை மனமே—இந்த
ஜன்மத்திலே விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு. (*ஐய*)

அனுபல்லவி

பயனுண்டு பக்தியினாலே—நெஞ்சிற்
பதிவுற்ற குலசக்தி சரணுண்டு பகையில்லை (*ஐய*)

சரணங்கள்

1. *புயமுண்டு குன்றத்தைப் போலே—சக்தி*
பொற்பாதமுண்டு அதன் மேலே
நியமமெல்லாம் சக்தி நினைவன்றிப் பிறிதில்லை,
நெறியுண்டு, குறியுண்டு, குலசக்தி வெறியுண்டு (*ஐய*)

2. *மதியுண்டு செல்வங்கள் சேர்க்கும்—தெய்வ*
வலியுண்டு தீமையைப் போக்கும்,
விதியுண்டு, தொழிலுக்கு விளைவுண்டு, குறைவில்லை
விசனப் பொய்க்கடலுக்குக் குமரன் கைக்கணை
யுண்டு (*ஐய*)

3. *அலைப்பட்ட கடலுக்கு மேலே—சக்தி*
அருளென்னும் தோணியினாலே
தொலையெட்டிக் கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத்
துணிவுற்ற குலசக்தி சரணத்தில் முடிதொட்டு (*ஐய*)

36. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜயபேரிகை கொட்டடா—கொட்டடா
ஜயபேரிகை கொட்டடா!

சரணங்கள்

1 பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம்—பொய்மைப்
பாம்பைப் பிளந் துயிரைக் குடித்தோம்
வியனுல கனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேதவாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம். (ஜயபேரிகை)

2 இரவியி னொளி யிடைக் குளித்தோம்—ஒளி
யின்ன முதினை யுண்டு களித்தோம்
கரவினில் வந்துயிர்க் குலத்தினை யழிக்கும்
காலன் நடு நடுங்க விழித்தோம். (ஜயபேரிகை)

3 காக்கை, குருவி யெங்கள் ஜாதி—நீள்
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசை யெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை!
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம். (ஜயபேரிகை)

37. அல்லா

பல்லவி

அலலா, அல்லா, அலலா !

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம பல்லாயிரம கோடி கோடி யணடஙகள
எல்லா திசையிலுமோ ரெலலை யிலலா வெளி
வானிலே
நிலலாது சுழனறோட நியமஞ செயதருள நாயகன
சொலலாலு மனததாலுந தொட ரொணாத பெருஞ
சோதி !
(அலலா, அல்லா, அலலா !)

2. கலலாதவ ராயினும உணமை சொலலாதவ ராயினும
பொலலாதவ ராயினும தவமிலலாதவ ராயினும
நலலாருரை நீதியினபடி நிலலாதவ ராயினும
எலலாரும வநதேதது மளவில யமபயஙகெடச
செயபவன
(அலலா, அலலா, அலலா!)

38. யேசு கிறிஸ்து

தீய ஒழுக்கததில நினற மேரி மக்தலேன் என்பாள யேசு கிறிஸதுவை அடைநது, தனது ஒழுக்கத்திறகாகப் பரிதபித்து, தன்னைக் கடையேற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினாள். யேசுவும் அவளுககு அருளபுரிந்தார். யேசு புதைக்கபபட்ட மூன்றும்

நாள் அவர் உடம்புடன் எழுந்துவிண்ணேகினதை மேரி மக்த லேன் கண்ணால் கண்டு பிறருக் கறிவித்ததாயக் கிறிஸ்து புராணம் கூறுகிறது. இக்கதையையே இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

1. ஈசன் வந்து சிலுவையில் மாண்டான்,
எழுந் துயிர்த்தனன் நாள் ஒரு மூன்றில்,
நேச மா மரியா மக்தலேநா
நேரிலே யிந்தச் செய்தியைக் கண்டாள்.
தேசத்தீர்! இதன் உட்பொருள் கேளீர்:
தேவர் வந்து நமக்குட் புகுந்தே
நாச மின்றி நமை நித்தங் காப்பார்,
நம் அகந்தையை நாம் கொன்று விட்டால்.

2. அன்பு காண் மரியா மக்தலேநா,
ஆவி காணுதிர் யேசு கிறிஸ்து
முன்பு தீமை வடிவினைக் கொன்றால்
மூன்று நாளினில் நல்லுயிர் தோன்றும்,
பொன் பொலிந்த முகத்தினிற் கண்டே
போற்றுவாள் அந்த நல்லுயிர் தன்னை
அன்பெனும் மரியா மக்தலேநா
ஆஹா! சால்ப் பெருங்களி யிஃதே

3. உண்மை யென்ற சிலுவையிற் கட்டி
உணர்வை ஆணித் தவங்கொண்டடித்தால்,
வண்மைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸ்து
வான மேனியில் அங்கு விளங்கும்
பெண்மை காண் மரியா மக்தலேநா,
பேணும் நல்லறம் யேசு கிறிஸ்து.
நுண்மை கொண்ட பொருளிது கண்டீர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும்.

39. நந்தலாலா

ராகம்—யதுகுல காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன்
கரிய நிறந்தோன்றுதையே நந்தலாலா,

2. பார்க்கு மரங்களெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
பச்சைநிறந் தோன்றுதையே நந்தலாலா,

3. கேட்கு மொலியிலெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
கீத மிசைக்குதடா நந்தலாலா,

4 தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டு மின்பந் தோன்றுதடா நந்தலாலா

40 ஒளியும் இருளும்

1. வான மெங்கும் பரிதியின் சோதி,
மலைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி,
தானை நீர்க்கடல் மீதிலு மாங்கே
தரையின் மீதுந் தருக்களின் மீதும்
கானகத்திலும் பற்பல ஆற்றின்
கரைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி,
மானவன்ற னுள்ளத்தினில் மட்டும்
வந்து நிற்கும் இருளிது வென்னே!

2. சோதி யென்னுங் கரையற்ற வெள்ளம்
தோன்றி யெங்குந் திரைகொண்டு பாய,
சோதி யென்னும் பெருங்கடல், சோதிக்
கூறு, மாசறு சோதி யனந்தம்,
சோதி யென்னு நிறைவிஃ துலகைச்
சூழ்ந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம்
சோதியற்ற தொர் சிற்றிருள் சேரக்
குமைந்து சோரும் கொடுமையி தென்னே!

3 தேமலர்க்கொ ரமுதன்ன சோதி,
சேர்ந்து புள்ளினம் வாழ்த்திடுஞ் சோதி,
காமுற்றே நிலத்தொடு நீருங்
காற்று நன்கு தழுவி நகைத்தே
தாமயங்கி நல்லின் புறுஞ் சோதி,
தரணி முற்றுந் ததும்பி யிருப்ப,
தீமை கொண்ட புலையிருள் சேர்ந்தோர்
சிறிய நெஞ்சந் தியங்குவ தென்னோ!

4 நீர்ச்சுனைக் கணம் மின்னுற் றிலக,
நெடிய குன்றம் நகைத் தெழில் கொள்ள,
கார்ச்சடைக் கரு மேகங்க ளெல்லாம்
கனகமொத்துச் சுடர்கொண் டுலாவ,
தேர்ச்சி கொண்டுபல் சாத்திரங் கற்றுந்
தெவிட்டொ ணாத நல்லின்பக் கருவாம்
வேர்ச்சுடர் பரமாண் பொருள் கேட்டும்
மெலிவொர் நெஞ்சிடை மேவித லென்னோ!

41. விடுதலை

ராகம்—நாட்டை

பல்லவி

வேண்டுமடி யெப்போதும் விடுதலை, அம்மா!

சரணங்கள்

1. தூண்டு மின்ப வாடை வீசு துய்ய தேன் கடல்
சூழ நின்ற தீவி லங்கு சோதி வானவர்
ஈண்டு நமது தோழ ராகி எம்மோ டமுதமுண்டு
[குலவ
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினைத்திடுமின்ப மனைத்தும் உதவ (வேண்டுமடி)

2. விருத்திராதி தானவர்க்கு மெலிவதின்றியே
விண்ணு மண்ணும் வந்து பணிய மேன்மை துன்
றியே
பொருத்த முறுநல் வேத மோர்ந்து
பொய்ம்மை தீர, மெய்ம்மை நேர
வருத்த மழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும் வண்மை பொழிய (வேண்டுமடி)

3. பண்ணில் இனிய பாடலோடு பாயு மொளி யெலாம்
பாரில் எம்மை யுரிமை கொண்டு பற்றி நிற்கவே
நண்ணி யமரர் வெற்றிகூற
நமது பெண்கள் அமரர் கொள்ள
வண்ணமினிய தேவ மகளிர்
மருவ நாமும் உவகை துள்ள (வேண்டுமடி)

42. விடுதலை—சிட்டுக்குருவி

பல்லவி

விடடு விடுதலை யாகி நிறபா யிநதச
சிடடுக குருவியைப போலே.

சரணங்கள்

1. எடடுத திசையும பறநது திரிகுவை
ஏறியக காறறில் விரைவோடு நீநதுவை
மடடுப படாதெஙகும கொடடிக கிடககுமிவ
வானொளி யெனனு மதுவின சுவை யுணடு (விட்டு)

2. பெடடையி னோடினபம பேசிக களிபபுறறு
பீடையிலாத தொர கூடு கடடிககொணடு
முடடைதருங குஞசைக காதது மகிழவெயதி
முநத வுணவு கொடுததனபு செயதிஙகு (விட்டு)

3 முறறததிலேயுங கழனி வெளியிலும
முனகணட தானியம தனனைக கொணாநதுணடு
மறறப பொழுது கதை சொலலித தூஙகிப பின
வைகறை யாகுமுன பாடி விழிபபுறறு (விடடு)

43. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக கருளவாய்—நனனெஞசே
பகைவனுக் கருளவாய.

1. புகை நடுவினில தீயிருபபதைப
பூமியிற கணடோமே—நனனெஞசே
பூமியிற கணடோமே
பகை நடுவினில அனபுரு வானநம
பரமன வாழகினறான—நனனெஞசே
பரமன வாழகினறான. (பகைவனு)

2. சிபபியிலே நலல முதது விளைநதிடுஞ
செயதி யறியாயோ—நனனெஞசே
குபபையிலே மலர கொஞசுங குருககததிக
கொடி வளராதோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

3. உளள நிறைவிலோர களளம புகுநதிடில
உளள நிறைவாமோ ?—நனனெஞசே
தெளளிய தேனிலோர சிறிது நஞசையும
சேரததபின தேனாமோ ?–நனனெஞசே (பகைவனு)

4. வாழவை நினைததபின தாழவை நினைபபது
வாழவுககு நேராமோ ?—நனனெஞசே
தாழவு பிறாககெணணத தானழிவானெனற
சாததிரஙகேளாயோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

5. போருககு வநதங கெதிரதத கவுரவா
போல வநதானுமவன—நனனெஞசே
நேருக் கருசசுனன தேரிற கசைகொண்டு
நினறதுஙகணணனனறோ? நனனெஞசே (பகைவனு)

6. தினன வருமபுலி தனனையுமனபொடு
சிநதையிற போறறிடுவாய—நனனெஞசே
அனனை பராசகதி யவவுரு வாயினள
அவளைககுமபிடுவாய—நனனெஞசே (பகைவனு)

44. நான்

இரட்டைக குறள வெண் செநதுறை

1. வானிற பறககினற புளளெலா நான
மணணிற றிரியும விலஙகெலா நான
கானிழல வளரு மரமெலா நான
காறறும புனலுங கடலுமே நான.

2. விணணிற றெரிகினற மீனெலா நான
வெடட வெளியின விரிவெலா நான
மணணிற கிடககும புழுவெலா நான
வாரியிலுளள உயிரெலா நான.

3 கமபனிசைதத கவியெலா நான
காருகர திடடு முருவெலா நான
இமபர வியககினற மாட கூடம
எழினகர கோபுரம யாவுமே நான.

4. இனனிசை மாதரிசையுளே னான
இனபத திரளக ளனைததுமே நான
புனனிலை மாநதர தம பொயயெலா நான
பொறையருந துனபப புணரபபெலா நான.

5. மநதிரஙகோடி யியககுவோ னான
இயஙகு பொருளினியல்பெலா நான
தநதிரங கோடி சமைததுளோ னான
சாததிர வேதஙகள சாறறினோ னான.

6. அண்டங்கள் யாவையு மாக்கினோ னான்
அவை பிழையாமே சுழற்றுவோ னான்
கண்டநற் சக்திக் கணமெலா நான்
காரண மாகிக் கதித்துளோ னான்.

7. நானெனும் பொய்யை நடத்துவோ னான்
ஞானச் சுடர்வானிற் செல்லுவோ னான்
ஆனபொருள்க ளனைத்தினு மொன்றாய்
அறிவாய் விளங்கு முதற்சோதி நான்.

45. விநாயகர் நான்மணி மாலை

—————

அகவல்

கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல்,
பிறர் துயர் தீர்த்தல், பிறர் நலம் வேண்டுதல்,
விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
பிற நாட்டிருப்போர் பெயர் பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதன்புறும்
தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான பொருளாய,
உலகெலாங் காக்கு மொருவனைப் போற்றுதல்—
இந் நான்கே யிப் பூமி யிலெவர்க்கும்
கடமை யெனப்படும், பயனிவை நான்காம்,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனு முறையே.
தன்னை யாளுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
மண்ணக்குள் விநாயகா, வான்மறைத் தலைவா,
தன்னைத் தானாளுந் தன்மை நான் பெற்றிடில்,
எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும்,
அசையா நெஞ்ச மருள்வாய், உயிரெலாம்
இன்புற்றிருக்க வேண்டி, நின் னிருதாள்
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கணபதி தேவா, வாழ்வேன் களித்தே. (1)

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படர்ந்த வான பொருளை,

உளளுயிராகி யுலகங காககும
சகதியே தானாந தனிச சுடரப பொருளை,
சகதி குமாரனைச சநதிர மவுலியைப
பணிநதவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும பொருளை யுளததிலே நிறுததி,
சகதியைக காககுந தநதிரம பயினறு,
யாககும எளியனாய, யாககும வலியனாய,
யாககும அனபனாய, யாககு மினியனாய
வாழநதிட விருமபினேன , மனமே ! நீ யிதை
ஆழநது கருதி, யாயநதாயநது, பல முறை
சூழநது, தெளிநது, பின சூழநதாக கெலலாம
கூறிக கூறிக குறைவறத தேரநது,
தேறித தேறி, நான சிததி பெறறிடவே,
நினனை வியனற துணை புரி வாயேல,
பொனனை வுனக கொரு கோயில புனைவேன ,
மனமே, எனை நீ வாழவிததிடுவாய
வீணே யுழலுதல வேணடா,
சகதிகுமாரன சரண புகழவாயே. (2)

மேவி மேவித துயரில வீழவாய,
எததனை கூறியும விடுதலைக கிசையாய,
பாவி நெஞசே, பாரமிசை நினனை
இனபுறச செயவேன , எதறகு மினியனுசேல ,
ஐயன பிளளை(யார) அருளால உனககு நான
அபய மிஙகளிததேன நெஞ(சே)
நினககு நானுரைததன நிலை நிறுததி(டவே) '
தீயிடைக குதிபபேன், கடலுள வீழவேன,
வெவவிட முணபேன, மேதினி யழிபபேன,

ஏதுஞ் செய்துனை யிடரின்றிக் காப்பேன்,
மூடநெஞ்சே, முப்பது கோடி
முறையுனக் குரைத்தேன், இன்னுமொழிவேன்,
தலையிலிடி விழுந்தால் சஞ்சலப் படாதே,
ஏது நிகழினும் 'நமக்கேன்' என்றிரு,
பராசக்தி யுள்ளத்தின்படி யுலக நிகழும்,
நமக்கேன் பொறுப்பு? "நான் என்றோர் தனிப்பொருள்
இல்லை, நானெனு மெண்ணமே வெறும் பொய்"
என்றான் புத்தன், இறைஞ்சுவோ மவன்பதம்.
இனி யெப்பொழுது முரைத்திடேன். இதை நீ
மறவா திருப்பாய், மடமை நெஞ்சே!
கவலைப் படுதலே கரு நரகம்மா!
கவலையற் றிருத்தலே முக்தி,
சிவனொரு மகனிதை நினக்கருள் செய்கவே (3)

46. கண்ணன்—என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம்—வத்ஸல ரஸம்)

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவதற்கே—இனி
என்ன வழியென்று கேட்கி லுபாயம்
இரு கணத்தே யுரைப்பான்,—அந்தக்
"கன்னன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழி யொன்றில்லேன்—வந்திங்
குன்னை யடைந்தனன்" என்னி லுபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான், (1)

கானகத்தே சுற்று நாளிலு நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாது செய்வான்;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர் நடத்திக் கொடுப்பான்,—என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய் வரும் போதினில்
உற்ற மருந்து சொல்வான்,—நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான், (2)

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றாலொரு
பேச்சினிலே சொல்லுவான்,
இழைக்கும் வழி வினை யாளும் வழி பயன்
உண்ணும் வழி யுரைப்பான்,
அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான்,

மழைககுக் குடை பசி நேரத் துணவெனறன
வாழவினுக கெஙகள கணணன. (3)

கேடடபொழுதிற பொருள கொடுப்பான ; சொல்லுங
கேலி பொறுததிடுவான ,—எனை
ஆடடஙகள காடடியும பாடடுககள பாடியும
ஆறுதல செயதிடுவான ,—என றன்
நாடடததிற கொணட குறிபபினை யிஃதெனறு
நான சொலலு முனனுணாவான ,—அனபா
கூடடததி லேயிநதக கணணனைப போலனபு
கொணடவா வேறுளரோ ? (4)

உளளததிலே கருவங கொணட போதினில
ஓஙகி யடிததிடுவான ,—நெஞசில
களளததைக கொணடொருவாாததை சொனனு
காறி யுமிழநதிடுவான ,—சிறு [லஙகு
பளளததிலே நெடு நாளழுகுங கெடட
பாசியை யெறறி விடும—பெரு
வெளளததைப போலருள வாாததைகள சொல்லி
மெலிவு தவிாததிடு வான , (5)

சினனக குழநதைகள போல விளையாடிச
சிரிததுக களிததிடுவான ,—நலல
வனன மகளிா வசபபடவே பல
மாயஙகள சூழநதிடுவான ,—அவன
சொனனபடி நடவாவிடி லோ மிகத
தொலலை யிழைததிடுவான ,—கணணன
தனனை யிழந்து விடில, ஐயகோ, பின்
சகததினில் வாழவதிலேன. (6)

கோபததிலே யொரு சொலலிற சிரித்துக
குலுஙகிடச செயதிடுவான ,—மனஸ
தாபததிலே யொன்று செயது மகிழசசி
தளிாததிடச செயதிடுவான ,— பெரும
ஆபததினில் வநது பககததிலே நின
றதனை விலககிடுவான ,—சுடாத
தீபததிலே விழும பூசசிகள போல வருந
தீமைகள கொனறிடுவான , (7)

உணமை தவறி நடபபவா தமமை
உதைதது நசுககிடுவான ,—அருள
வணமையி னுலவன மாததிரம பொயகள
மலை மலை யாவுரைபபான,—நலல
பெணமைக குணமுடையான , சில நேரததிற
பிததா குணமுடையான , —மிகத
தணமைக குணமுடையான , சில நேரம
தழலின குணமுடையான , (8)

கொலலுங கொலைக கஞசிடாத மறவா
குணமிகத தானுடையான ,—கணணன
சொலலு மொழிகள குழநதைகள போலொரு
சூதறி யாது சொலவான ,—என்றும
நலலவ ருககொரு தீஙகு நணணாது
நயமுறக காததிடுவான ,—கணணன
அல்லவ ருககு விடததினில நோயில
அழலி னிலுங கொடியான (9)

காதல விளைய மயககிடும பாட்டினில
கண மகிழ சிததிரததில—பகை

மோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திறம்
முற்றிய பண்டிதன் காண்,—உயர்
வேதமுணர்ந்த முனிவ ருணர்வினில்
மேவு பரம்பொருள் காண்,—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யின்புறச் செய்தவன்
கீர்த்திகள் வாழ்த்திடு வேன். (10)

47 கண்ணன்—என் சேவகன்

கூலி மிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெல்லாம் தாம்மறப்பார்,
வேலை மிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்,
'ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்
பானையிலே தேளிருந்து பல்லால் கடித்த தென்பார்,
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார்,
பாட்டியார்செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாநாளென்பார்,
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார், ஒன்றுரைக்க வேறு செய்
தாயாதியோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார், [வார்,
உள் வீட்டுச் செய்தியெல்லாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்,
எள் வீட்டி லில்லை யென்றால் எங்கும் முரசறைவார்
சேவகரால் பட்ட சிரமம் மிக வுண்டு, கண்டீர்,
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர் மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், 'இடைச்சாதி நான்' என்றான்,

" மாடு கனறு மேயததிடுவேன, மககளைநான காததிடு
வீடு பெருககி விளககேறறி வைததிடுவேன,   [வேன,
சொனனபடிகேட்பேன, துணிமணிகள காததிடுவேன;
சினனக குழநதைககுச சிஙகாரப பாட்டிசைததே
ஆட்டஙகள காட்டி அழாதபடி பாரததிடுவேன,
காட்டுவழி யானாலும, கள்ளரபய மானாலும,
இரவிற பகலிலே யெநநேர மானாலும,
சிரமததைப பாரபபதிலலை, தேவரீர தமமுடனே
சுறறுவேன, தஙகளுககோர துனபமுறாமற காபபேன,
கறற விததை யேதுமிலலை, காட்டு மனிதன, ஐயே!
ஆன பொழுதுங கோலடி குததுபபோர மறபபோர
நானறிவேன, சறறுமஙய வஞசனை புரியேன"
எனறு பல சொலலி நினறான "ஏது பெயர?
சொல" எனறேன.
"ஒனறுமிலலை, கண்ணனெனபார ஊரிலுளளோர
எனனை" எனறான.
கட்டுறுதியுளள வுடல, கண்ணிலே நல்ல குணம,
ஒட்டுறவே நனறா யுரைததிடுஞ சொல—ஈஙகிவறறால,
தககவனெனறுளளததே சாநத மகிழசசியுடன
"மிககவுரை பல சொலலி விருது பல சாறறுகிறாய,
கூலியெனன கேட்கிறாய? கூறு" கெனறேன. "ஐய
தாலிகட்டும பெண்டாட்டி சநததிகளேதுமிலலை;   [னே!
நானோர தனியாள; நரை திரைதோன றாவிடினும
ஆன வயதிற களவிலலை, தேவரீர
ஆதரிததாற போதும அடியேனை; நெஞசிலுளள
காதல பெரிதெனககுக காசு பெரிதிலலை" யெனறான.
பண்டைக காலததுபபயிததியததி லொனறெனவே

கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்து வரல் பார்க்கின்றேன், கண்ணனால்
பெற்றுவரு நன்மையெல்லாம் பேசிமுடியாது
கண்ணை யிமையிரண்டுங் காப்பதுபோல், என்குடும்பம்
வண்ணமுறக் காக்கின்றான் வாய்முணுத்தல் கண்டறி
வீதி பெருக்குகிறான், வீடுசுத்த மாக்குகிறான். [யேன்.
தாதியர் செய் குற்றமெல்லாந் தட்டி யடக்குகிறான்,
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்,
ஒக்க நயங் காட்டுகிறான், ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெல்லாஞ் சேர்த்துவைத்துப் பால் வாங்கி மோர்
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து [வாங்கிப்
நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான் இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்.
இங்கிவனை யான்பெறவே என்ன தவஞ் செய்துவிட்டேன்!
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவு மவன் பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
ஒளி சேர் நலமனைத்தும் ஓங்கி வருகின்றனகாண்!
கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
கண் கொண்டேன்!
கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமு முள்ளனவே!

48. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப
தநீத — பதப — பா
பபப — பதப — பமா — கரிஸா
ரிகம — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக.

1 சின்னஞ் சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலி தீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா!
பேசும் பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே!

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா
உள்ளங் குளிரு தடீ;
ஆடித் திரிதல் கண்டால்—உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவு தடீ

4 உச்சி தனை முகந்தால்—கருவம்
ஓங்கி வளருதடீ,
மெச்சி யுனை யூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதடீ.

5 கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கள் வெறி கொள்ளுதடீ;
உன்னைத் தழுவிடிலோ,—கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகுதடீ.

6 சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்—மனது
சஞ்சல மாகுதடீ,
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்குதடீ.

7 உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால்—என் நெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டுதடீ,
என் கண்ணிற் பாவையன்றோ?—கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்ன தன்றோ?

8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்,
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்.

9 இன்பக் கதைகளெல்லாம்—உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?
அன்பு தருவதிலே—உனை நேர்
ஆகுமோர் தெய்வ முண்டோ?

10 மார்பி லணிவதற்கே—உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர் பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ?

---

49. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம்—கண்டஜாதி—ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் : அற்புதம், சிருங்காரம்)

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீரா)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்;—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீ)

2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு—என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்;
மானொத்த பெண்ணடி யென்பான்—சற்று
மனமகிழும் நேரத்திலே கிள்ளி விடுவான். (தீ)

3. அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே—என்னை
அழஅழச் செய்துபின், "கண்ணை மூடிக்கொள்;
குழலிலே சூட்டுவேன்," என்பான்—என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீ)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான்,—தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான்,
வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தீ)

5. புல்லாங் குழல்கொண்டு வருவான்,—அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான்,
கள்ளால் மயங்குவது போலே—அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம் (தீ)

6 அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே—கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான்,
எங்காகிலும் பார்த்த துண்டோ? கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தீ)

7 விளையாட வாவென் றழைப்பான்,—வீட்டில்
வேலையென் றாலதைக் கேளா திழுப்பான்,
இளையாரொ டாடிக் குதிப்பான்,—எம்மை
இடையிற் பிரிந்துபோய் வீட்டிலே சொல்வான். (தீ)

8 அம்மைக்கு நல்லவன் கண்டீர்!—மூளி
அத்தைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே,
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெரியோர்—வீட்டில்
யாவர்க்கு நல்லவன் போலே நடப்பான் (தீ)

9 கோளுக்கு மிகவுஞ் சமர்த்தன்,—பொய்மை
குத்திரம் பழிசொல்லக் கூசாச் சழக்கன்,
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசி—தெருவில்
அத்தனை பெண்களையு மாகா தடிப்பான். (தீ)

50. கண்ணன் — என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ராகம் — ஹிந்துஸ்தானி தோடி   தாளம் — ஆதி

(ரஸங்கள் பயானகம், அற்புதம்)

திக்குத் தெரியாத காட்டில் — உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே

1. மிக்க நலமுடைய மரங்கள், — பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள், — எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள் — அங்கு
பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள், — ஒரு   (திக்குத்)

2. நெஞ்சிற் கனலை மணக்கும் பூக்கள், — எங்கும்
நீளக் கிடைக்கு மிலைக் கடல்கள், — மதி
வஞ்சித் திடுமகழிச் சுனைகள், — முட்கள்
மண்டித் துயர் கொடுக்கும் புதர்கள், — ஒரு (திக்குத்)

3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள், — உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள், — நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை — அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு, — ஒரு   (திக்குத்)

4. தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம் — அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை — அதன்
முன்னின் றோடுமிள மான்கள் — இவை
முட்டா தயல் பதுங்குந் தவளை — ஒரு   (திக்குத்)

5. காலகை சோாநது விழலானேன—இரு
கணணுந துயிலபடா லானேன—ஒரு
வேலகைக கொணடு கொலை வேடன—உளளம
வெடகமகொண்டொழியவிழிததான—ஒரு (திககுத)

6. "பெணணே, உன தழகைக கண்டு—மனம
பிததங கொளளு" தெனறு நகைததான—" அடி
கணணே, என திருகண மணியே—உனைக
கடடித தழுவ மனங கொணடேன.

7. சோாநதே படுததிருகக லாமோ ?—நலல
துணடக கறி சமைதது தினபோம—சுவை
தோநதே கனிகள கொணடு தருவேன—நலல
தேஙகள ளுணடினிது களிப போம."

8. எனறே கொடிய விழிவேடன—உயிா
இறறுப போகவிழித துரைததான—தனி
நினறே இரு கரமுங குவிதது—அநத
நீசன முனன ரிவை சொலவேன —

9 " அணணா, உன தடியில வீழவேன—எனை
அஞசக கொடுமை சொலல வேணடா—பிறன
கணணாலஞ செயதுவிடட பெணணை—உனறன
கணணாற பாாததிடவுந தகுமோ ?"

10. " ஏடீ, சாததிரஙகள வேணடேன—நின
தினபம வேணடுமடி, கனியே !—நின றன
மோடி கிருககுதடி தலையை,—நலல
மொாநதைப பழைய களளைப போலே".

11. காதா லிந்த வுரை கேட்டேன்—'அட
கண்ணா!' வென்றலறி வீழ்ந்தேன்—மிகப்
போதாக வில்லை யிதற்குள்ளே—என்றன்
போதந் தெளிய நினைக் கண்டேன்.

12. கண்ணா, வேடமெங்கு பெற்றாய்?—உனைக்
கண்டே யலறி விழுந்தானே?—மணி
வண்ணா! என துயிர்க் குரலில்—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி! (திக்குத)

---

51. கண்ணன்—என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

(தங்கப்பாட்டு மெட்டு. ரஸங்கள்: சிருங்காரம், ரௌத்ரம்)

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்—அடி தங்கமே தங்கம்
கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம்,
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம் (1)

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்—நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்,
அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம்—என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். (2)

சொன்ன மொழி தவறு மன்னவனுக்கே — எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்றான்? — அவை
யாவுந் தெளிவு பெறக் கேட்டு விடடீ. (3)

மையல் கொடுத்து விட்டுத் தங்கமே தங்கம் — தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமுமுண்டோ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே — கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம் (4)

ஆற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள் — எனை
அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர் முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே — அவன்
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மறக்குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடடீ (6)

பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால் — மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்; [அதைப்
பண்ணொன்று வேய்ங்குழலி லூதி வந்திட்டான் —
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலுமப் பாவி தன்னையே — உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒரு சொலின்று கேட்டு வந்திட்டால் — பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம். (8)

52. கண்ணன்—என் காதலன்

(ராகம் - பிலஹரி)

1. ஆசைமுக மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி?
நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ?

2. கண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண னழகு முழுதில்லை,
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலர்ச் சிரிப்பைக் காணோம்.

3. ஓய்வு மொழிதலு மில் லாமல்—அவன்
உறவை நினைத் திருக்கு முள்ளம்,
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப் போதும்

4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிர்க்
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு,
பெண்க ளினத்தி லிது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ?

5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி.

6. கண்ணன் முக மறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

53. கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஏகதாளம்
(*ரஸங்கள் : சிருங்காரம், அற்புதம்*)

1. *சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,—கண்ணம்மா!*
சூரிய சந்திரரோ?
வட்டக் கரிய விழி,—கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கருநீலப்—புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடு நிசியில்—தெரியும்
நக்ஷத் திரங்க ளடீ!

2 *சோலை மல ரொளியோ—உனது*
சுந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கட லலையே—உனது
நெஞ்சி லலைக ளடீ!
கோலக் குயி லோசை—உனது
குரலி னிமை யடீ!
வாலைக் குமரியடீ,—கண்ணம்மா!
மருவக் காதல் கொண்டேன்.

3. *சாத்திரம் பேசுகிறாய்,—கண்ணம்மா!*
சாத்திர மேதுக் கடீ!
ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே,—கண்ணம்மா!
சாத்திர முண்டோடீ?

மூத்தவர் சம்மதியில்—வதுவை
முறைகள் பின்பு செய்வோம்,
காத்திருப்பேனோடீ?—இது பார்,
கன்னத்து முத்தமொன்று!

---

54. கண்ணம்மா—என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு,
தோயு மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு,
வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழி நின்றன் மேன்மை
தூய சுடர் வானொளியே! சூறையமுதே! [யெல்லாம்,
கண்ணம்மா! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு,
பூணும் வடம் நீ யெனக்கு, புது வயிர நானுனக்கு,
காணுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணி னொளி வீசுதடீ!
மானுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!
கண்ணம்மா! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு,
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு,
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்,
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே!
கண்ணம்மா! (3)

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு,
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு,
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்திடிலோர் எண்ணமில்லை
[நின் சுவைக்கே,
கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!
கண்ணம்மா! (4)

வீசு கமழ் நீ யெனக்கு, விரியு மலர் நானுனக்கு,
பேசுபொருள் நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு,
நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை யேதுரைப்பேன்?
ஆசை மதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே!
கண்ணம்மா! (5)

காதலடி நீ யெனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு;
வேதமடி நீ யெனக்கு, வித்தையடி நானுனக்கு,
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவரும் தீஞ்சுவையே,
நாதவடி வானவளே! நல்லவுயிரே கண்ணம்மா! (6)

நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு,
செல்வமடி நீ யெனக்கு! சேம நிதி நானுனக்கு,
எல்லையற்ற பேரழகே! எங்கு நிறை பொற்சுடரே,
முல்லை நிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!
கண்ணம்மா! (7)

தாரையடி நீ யெனக்கு, தண்மதியம் நானுனக்கு,
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு,
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கு மின்பமெல்லாம்
ஓருருவமாய்ச் சமைந்தாய்! உள்ளமுதமே!
கண்ணம்மா! (8)

55. கண்ணன்—என் ஆண்டான்

ராகம்—புன்னாகவராளி. தாளம்—திஸ்ர ஏகதாளம்

(ரஸங்கள்: அற்புதம், கருணை.)

1\. தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
 தவித்துத் தடுமாறி
பஞ்சைப் பறைய னடிமை புகுந்தேன்,
 பார முனக் காண்டே,
 ஆண்டே—பார முனக் காண்டே.

2\. துன்ப நோயு மிடிமையுந் தீர்த்துச்
 சுகமரு ளல் வேண்டும்,
அன்புட னின்புகழ் பாடிக் குதித்து நின்
 ஆணை வழி நடப்பேன்,
 ஆண்டே—ஆணை வழி நடப்பேன்.

3\. சேரி முழுதும் பறையடித் தே யருட்
 சீர்த்திகள் பாடிடுவேன்,
பேரிகை கொட்டித் திசைக ளதிரநின்
 பெயர் முழக்கிடுவேன்,
 ஆண்டே—பெயர் முழக்கிடுவேன்.

4\. பண்ணைப் பறையர் தங்கூட்டத்திலே யிவன்
 பாக்கிய மோங்கி விட்டான்,
கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கீர்த்தியிற்
 காதலுற் றிங்கு வந்தேன்,
 ஆண்டே—காதலுற் றிங்கு வந்தேன்.

5. காடு கழனிகள காாததிடுவேன, நினறன
காலிகள மேயததிடுவேன,
பாடுபடச சொலலிப பாாததன பினனரென
பகருவது சொலலாணடே !
ஆணடே—பகருவது சொலலாணடே !

6 தோடடஙகள கொததிச செடி வளாககச சொலலிச
சோதனை போடடாணடே ,
காடடு மழைககுறி தபபிச சொனனு லெனைக
கடடியடி யாணடே ,
ஆணடே—கடடியடி யாணடே

7. பெணடு புழஙகைகள கஞசி குடிததுப
பிழைததிட வேணடுமையே !
அணடை யயலுககெனனுலுப காரஙகள
ஆகிட வேணடுமையே !
உபகாரஙகள—ஆகிட வேணடுமையே !

8 மானததைக காககவோா நாலு முழததுணி
வாஙகித தரவேணுைம ,
தானததுககுச சில வேடடிகள வாஙகித
தரவும கடனுணடே,
சில வேடடி—தரவும கடனுணடே.

9. ஒனபது வாயிற குடிலினைச சுறறி
யொரு சில பேயகள வநதே
துனபப படுததுது மநதிரஞ செயது
தொலைததிட வேணடுமையே !
பலகயாவும—தொலைததிட வேணடுமையே !

10. பேயும் பிசாசுந் திருடரும் மென்றன்
பெயரினைக் கேட்டளவில்,
வாயுங் கையுங்கட்டி அஞ்சி நடக்க
வழி செய்ய வேண்டுமையே!
தொல்லை தீரும்—வழி செய்யவேண்டுமையே!

---

56. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

ராகம்—புன்னாக வராளி

பல்லவி

நின்னைச் சரணடைந்தேன்—கண்ணம்மா!
நின்னைச் சரணடைந்தேன்!

1. பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று (நின்னை)

2. மிடிமையு மச்சமு மேவியென் னெஞ்சிற்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று (நின்)

3. தன் செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
நின் செயல் செய்து நிறைவுபெறும் வணம் (நின்னை)

4. துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை, தோற்பில்லை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்த்திட (நின்னை)

5 நல்லது தீயது நாமறியோ மன்னை!
நல்லது நாட்டுக! தீமையை யோட்டுக! (நின்னை)

---

57 முரசு

வெற்றி யெட்டுத் திக்கு மெட்டக்
கொட்டு முரசே
வேத மென்றும் வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே
நெற்றி யொற்றைக் கண்ணனோடே
நிர்த்தனஞ் செய்தாள்
நித்த சக்தி வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே.

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்—எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்,
சீருக்கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணை செய்ய வேண்டும்

2. வேத மறிந்தவன் பார்ப்பான்,—பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்.
நீதி நிலை தவறாமல்—தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்

3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி,—பிறர்
பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி.
தொண்டரென் றோர்வகுப்பில்லை,—தொழில்
சோம்பலைப் போல இழிவில்லை.

4. நாலு வகுப்புமிங் கொன்றே,—இந்த
நான்கினி லொன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து
வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி.

5. ஒற்றைக் குடும்பந் தனிலே—பொருள்
ஓங்க வளர்ப்பவன் தந்தை,
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவ ளன்னை.

6. ஏவல்கள் செய்பவர் மக்கள்,—இவர்
யாவரு மோர் குல மன்றோ?
மேவி யனை வரு மொன்றாய்—நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.

7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில்
தாழ் வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார்—அங்கு
நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்.

8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்,—அன்பு
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்,
ஆதர வுற்றிங்கு வாழ்வோம்,—தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.

9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்—புவி
பேணி வளர்த்திடு மீசன்;
மண்ணுக்குள்ளே சில மூடர்—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.

10. கண்க ளிரண்டினி லொன்றைக்—குத்திக்
காட்சி கெடுத்திட லாமோ?
பெண்க ளறிவை வளர்த்தால்—வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.

11. தெய்வம் பல பல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளர்ப்பவர் மூடர்,
உய்வ தனைத்திலு மொன்றாய்—எங்கும்
ஓர் பொருளானது தெய்வம்.

12. தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்,—நித்தந்
திக்கை வணங்குந் துருக்கர்,
கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று
கும்பிடும் யேசு மதத்தார்

13. யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்,—பொருள்
யாவிலும் நின்றிடும் தெய்வம்,
பாருக்குள்ளே தெய்வ மொன்று,—இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்

14. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கண்டீர்,
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை,—அவை
பேருக் கொரு நிறமாகும்;

15. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாம்பு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்
பாலி னிறமொரு குட்டி.

16. எநத நிறமிருநதாலும—அவை
யாவும ஒரே தர மனறோ ?
இநத நிறம சிறிதெனறும—இஃ
தேறற மெனறுஞ சொலலலாமோ ?

17. வணணஙகள வேறறுமைப படடால—அதில
மானுடர வேறறுமையிலலை.
எணணஙகள செயகைக ளெலலாம—இஙகு
யாவாககு மொனறெனல காணீர.

18. நிகரெனறு கொடடு முரசே—இநத
நீணிலம வாழபவ ரெலலாம,
தகரெனறு கொடடு முரசே,—பொயமமைச
சாதி வகுபபினை யெலலாம.

19. அனபெனறு கொடடு முரசே,—அதில
ஆககமுணடா மெனறு கொடடு
துனபஙகள யாவுமே போகும—வெறுஞ
சூதுப பிரிவுகள போனால.

20. அனபெனறு கொடடு முரசே,—மககள
அததனை பேரும நிகராம,
இனபஙகள யாவும பெருகும—இஙகு
யாவரு மொனறெனறு கொணடால.

21. உடன பிறநதாரகளைப போலே—இவ
வுலகில மனித ரெலலாரும ;
இடம பெரிதுண்டு வையததில—இதில
ஏதுககுச சண்டைகள செயவீர ?

22. மரத்தினை நட்டவன் தண்ணீர்—நன்கு
வார்த்ததை யோங்கிடச் செய்வான்;
சிரத்தை யுடையது தெய்வம்,—இங்கு
சோந்த வுணவெல்லை யில்லை.

23. வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர்—இங்கு
வாழு மனிதரெல் லோர்க்கும்,
பயிற்றி யுழுதுண்டு வாழ்வீர்!—பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.

24. உடன் பிறந்தவர்களைப் போலே—இவ்
வுலகினில் மனிதரெல் லோரும்,
திடங் கொண்டவர் மெலிந்தோரை—இங்கு
தின்று பிழைத்திட லாமோ?

25. வலிமையுடையது தெய்வம்—நம்மை
வாழ்ந்திடச் செய்வது தெய்வம்;
மெலிவு கண்டாலுங் குழந்தை—தன்னை
வீழ்த்தி மிதித்திட லாமோ?

26. தம்பி சற்றே மெலிவானால்—அண்ணன்
தானடிமை கொள்ள லாமோ?
செம்புக்கும் கொம்புக்கு மஞ்சி—மக்கள்
சிற்றடிமைப் படலாமோ?

27. அன்பென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
யார்க்கும் விடுதலை யுண்டு,
பின்பு மனிதர்களெல்லாம்—கல்வி
பெற்றுப் பதம் பெற்று வாழ்வார்.

28. அறிவை வளர்த்திட வேணடும—மக்கள
அததனை பேருககு மொனறாய ,
சிறியரை மேமபடச செயதால—பினபு
தெயவ மெலலோரையும வாழததும.

29. பாருககுளளே சமததனமை—தொடர
பறறுஞ சகோதரத தனமை
யாருககும தீமை செயயாது—புவி
யெஙகும விடுதலை செயயும.

30. வயிறறுககுச சோறிடவேணடும—இஙகு
வாழு மனிதருக கெலலாம,
பயிறறிப பல கலவி தநது—இநதப
பாரை உயரத்திடவேணடும.

31. ஒனறெனறு கொடடு முரசே—அனபில
ஓஙகெனறு கொடடு முரசே
நனறெனறு கொடடு முரசே—இநத
நானில மாநதருக கெலலாம.

58. பாப்பாப் பாட்டு

---

1. ஓடி விளையாடு பாப்பா,—நீ
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா,
கூடி விளையாடு பாப்பா,—ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

2 சின்னஞ் சிறு குருவி போலே—நீ
திரிந்து பறந்து வா பாப்பா,
வன்னப் பறவைகளைக் கண்டு—நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.

3 கொத்தித் திரியு மந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா,
எத்தித் திருடு மந்தக் காக்காய்—அதற்
கிரக்கப் படவேணும் பாப்பா.

4 பாலைப் பொழிந்து தரும், பாப்பா,—அந்தப்
பசு மிக நல்லதடி பாப்பா,
வாலைக் குழைத்து வரும் நாய் தான்—அது
மனிதர்க்குத் தோழ னடி பாப்பா.

5. வண்டி யிழுக்கும் நல்ல குதிரை,—நெல்லு
வயலில் உழுது வரும் மாடு,
அண்டிப் பிழைக்கும் நம்மை ஆடு,—இவை
ஆதரிக்க வேணு மடி பாப்பா.

6. காலை யெழுந்த வுடன படிபபு—பினபு
கனிவு கொடுககும நலல பாடடு
மாலை முழுதும் விளையாடடு—எனறு
வழககப படுததிக் கொளளு பாபபா.

7. பொய சொலலககூடாது பாபபா—எனறும
புறஞ சொலல லாகாது பாபபா,
தெயவம நமககுத துணை பாபபா—ஒரு
தீஙகு வர மாடடாது பாபபா.

8. பாதகஞ செயபவரைக கணடால்—நாம
பயஙகொளள லாகாது பாபபா,
மோதி மிதிதது விடு பாபபா—அவர்
முகததில உமிழநது விடு பாபபா.

9. துனபம நெருஙகி வநத போதும—நாம
சோரநதுவிட லாகாது பாபபா,
அனபு மிகுநத தெயவமுணடு—துனபம
அததனையும போககி விடும பாபபா.

10. சோமபல மிககெடுதி பாபபா,—தாய
சொனன சொலலைத தடடாதே பாபபா,
தேமபி யழுங குழநதை நொணடி,—நீ
திடஙகொணடு போராடு பாபபா.

11. தமிழத திரு நாடு தனனைப பெற்ற—எஙகள
தாயென்று குமபிடடி பாபபா,
அமிழ்தில் இனிய தடி பாபபா,—நம
ஆன்றோர்கள தேசமடி பாபபா.

12. சொலலில உயர்வு தமிழச சொல்லே,—அதைதத
தொழுது படிததிடடி பாபபா!
செலவமநிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம—அதைதத
தினமும புகழநதிடடி பாபபா.

13. வடககில இமயமலை பாபபா, தெறகில
வாழுங குமரி முனை பாபபா,
கிடககும பெரிய கடல கணடாய—இதன
கிழககிலும மேறகிலும பாபபா.

14. வேதமுடைய இநத நாடு,—நலல
வீரா பிறநத இநத நாடு,
சேதமிலலாத ஹிந்துஸதானம—இதைத்
தெயவ மெனறு குமபிடடி பாபபா.

15 சாதிகள இலலையடி பாப்பா—குலத
தாழசசி உயாசசி சொலலல பாவம,
நீதி, உயாநத மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள மேலோர்.

16. உயிாகளிடததில் அனபு வேணும;—தெயவம
உணமை யெனறு தானறிதல் வேணும,
வயிர முடைய நெஞசு வேணும,—இது
வாழும முறைமையடி பாபபா.

59. பாஞ்சாலி சபதம்

பிரம ஸ்துதி

ஓ மெனப் பெரியோர்கள்—என் றும்
ஓதுவ தாய், வினை மோதுவ தாய்,
தீமைகள் மாய்ப்பது வாய், துயர்
தேய்ப்பது வாய், நலம் வாய்ப்பது வாய்,
நாமமு முருவு மற்றே—மனம்
நா டரி தாய்ப் புந்தி தேடரி தாய்,
ஆ மெனும் பொரு ளனைத் தாய்,—வெ றும்
அறி வுட னாந்த வியல் புடைத் தாய்

நின் றிடும் பிரம மென்பார்,—அந்த
நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன்,
நன் று செய் தவம் யோகம்—சிவ
ஞானமும் பக்தியும் நணுகிடவே,
வென் றி கொள் சிவ சக்தி—எனை
மே வுறவே, இருள் சா வுறவே,
இன் றமிழ் நூ லிது தான்—புகழ்
ஏய்ந் தினி தா யென் று மிலகிடவே.

துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது

'உலகு தொடங்கிய நாள்
முதலாக நம் சாதியில்—புகழ்
ஓங்கி நின்றோரிந்த தருமனைப்
போல் எவர்? மாமனே!
இலகு புகழ் மனு வாதி
முதல்வர்களும், மாமனே!—பொரு
ளேற்றமும் மாட்சியும் இப்ப
டியுண்டு கொல்?—மாமனே!
கலைகளுணர்ந்த நல் வேதியப்
பாவலர் செய்த வாம்—பழங்
கற்பனைக் காவியம்
பற்பல கற்றனை,—மாமனே!
பல கடல் நாட்டையும் இப்படி
வென்றதை எங்கணும்—சொல்லப்
பார்த்ததுண்டோ? கதை
கேட்டதுண்டோ? புகல், மாமனே!

'எத்தனை யுலகில் மறப்பினும்,
யானினி, மாமனே!—இவர்
யாகத்தை என்றும் மறந்திட
லென்பதொன் றேது காண்?
வித்த முறச் சொன்ன பொருட்
குவையும் பெரிதில்லைகாண்,—அந்த

வேள்வியி லென்னை வெதுப்பப்
பின்ன வேறு பலவுண் டே,
இதனை யெலா மவ் விழியற்ற
தந்தையின் பாற்சென் றே—சொல்லி,
இங்கிவர் மீதவ னும்பகை
எய்திடச் செய்குவாய்.
மித மிகு மன்பவர் மீது
கொண்டா னவன் கேட்க வே,—அந்த
வேள்வி கண் டென்னுயிர்
புண்படுஞ் செய்தி விளம்புவாய்.'

சகுனியின் சதி

'வெஞ் சமர் செய்திடுவோ மெனில்—அதில்
வெற்றியும் தோல்வியும் யார் கண்டார்?—அந்தப்
பஞ்சவர் வீரம் பெரிது காண்!—ஒரு
பார்த்தன் கை வில்லுக் கெதிருண்டோ? உன் றன்
நெஞ்சத்திற் சூதை யிகழ்ச்சி யாக—கொள்ள
நீத மில்லை, முன்னைப் பார்த்திவர்—தொகை
கொஞ்ச மில்லைப் பெருஞ் சூதினால்—வெற்றி
கொண்டு பகையை யழித்துளோர்.

' நாடுங் குடிகளுஞ் செல்வமும்—எண்ணி,
நா னிலத்தோர் கொடும் போர் செய்வார்;—அன்றி

ஓடுங் குருதியைத் தேக்கவோ? — தமர்
ஊன் குவை கண்டு களிக்கவோ? — அந்த
நாடுங் குடிகளுஞ் செல்வமும் — ஒரு
நாழிகைப் போதினிற் சூதினால் — வெல்லக்
கூடு மெனிற் பிறி தெண்ணு வேன்? — என்றன்
கொள்கை யிது'வெனக் கூறினான்.

திரிதராட்டிரன் பதிற் கூறுதல்

கள்ளச் சகுனியு மிங்ஙனே — பல
கற்பனை சொல்லித்தன் னுள்ளத்தின் — பொருள்
கொள்ளப் பகட்டுதல் கேட்டபின் — பெருங்
கோபத்தொ டேதிரி தராட்டிரன், — 'அட,
பிள்ளையை நாசம் புரியவே — ஒரு
பேயென நீ வந்து தோன்றினாய், — பெரு
வெள்ளத்தைப் புல் லொன் றெதிர்க்கு மோ? — இள
வேந்தரை நாம் வெல்ல லாகு மோ?

'சோதரர் தம்முட் பகை யுண்டோ? — ஒரு
சுற்றத்திலே பெருஞ் செற்ற மோ? — நம்மில்
ஆதரங் கொண்டவ ரல்லரோ? — முன்னர்
ஆயிரஞ் சூழ்ச்சி இவன் செய்தும் — அந்தச்
சீதரன் றண் ணருளாலு மோர் — பெருஞ்
சீலத்தி னாலும் புயவலி — கொண்டும்
யாதொரு தீங்கு மிலாமலே — பிழைத்
தெண்ணருங் கீர்த்தி பெற்றா ரன்றோ?

‘பிள்ளைப் பருவந் தொடங்கி யே—இந்தப்
பிச்சனவர்க்குப் பெரும் பகை—செய்து
கொள்ளப் படாத பெரும் பழி—யன் றிக்
கொண்ட தொர் நன்மை சிறி துண்டோ ?—நெஞ்சில்
எள்ளத் தகுந்த பகைமையோ ?—அவர்
யார்க்கு மிளைத்த வகையுண்டோ ?—வெறும்
நொள்ளைக் கதைகள் கதைக்கிறாய்,—பழ
நூலின் பொருளைச் சிதைக்கிறாய்.

‘மன்னவர் நீதி சொல வந்தாய்,—பகை
மா மலையைச் சிறு மட் குடம்—கொள்ளச்
சொன்னதொர் நூல் சற்றுக் காட்டுவாய் !—விண்ணிற்
சூரியன் போ லிக ரின்றி யே—புகழ்த்
துன்னப் புவிச் சக் கராதிபம்—உடற்
சோதரர் தாங்கொண்டிருப்பதும்,—தந்தை
யென்னைக் கருதி யவ ரெனைப்—பணிந்
தென் சொற் கடங்கி நடப்பதும்,

‘கண்ணனுக்கே முத லாக்கியம்—அவர்
காட்டின ரென்று பழித்தனை !—எனில்
நண்ணும் விருந்தினராக னன்றியே—நம்முன்
னார் முபசாரங்கள் செய்வ தோ—உற
வண்ணனும் தம்பியு மாதலால்—அவ
ரனிய மா நமைக் கொண்டிலார்,—முகில்
வண்ண னதிதியர் தம்முளே—முதல்
மாண் புடையா னெனக் கொண்டனர்,

திரிதராடடிரன பதிற கூறுதல்

‘கணணனுக கே யது சாலு மென—றுயர்
கஙகை மகன சொலச செயதனா ,—இதைப
பண ணரும பாவ மென றெணணினால—அதன
பார மவா தமைச சாரு மோ ?—பினனுங
கணணனை யே தெயவக கொணடனை ?—“ அவன
காலிற சிறு துக ளொபபவா—நிலத
தெணணரு மனனவா தமமு ளே—பிறா
யாரு மிலை ” யெனல காணுவாய.

‘‘ ஆதி பரம பொருள நாரணன,—தெளி
வாகிய பாற கடல மீதி லே—நலல
சோதிப பணாமுடி யாயிரம—கொணட
தொல லறி வெனனு மொா பாமபின மேல—ஒரு
போதத துயில கொளும நாயகன,—கலை
போநது புவிமிசைத தோனறினன—இநதச
சீதக குவளை விழியினன”—என று
செபபுவ ருணமை தெளிநதவா.

“ நானெனு மாணவந தளளலும—இநத
ஞாலததைத தா னெனக கொளளலும—பர
மோன நிலையி னடததலும—ஒரு
மூவகைக காலங கடததலும—நடு
வான கருமஙகள செயதலும—உயிா
யாவிறகும நலலருள பெயதலும—பிறா
ஊனைச சிதைததிடும போதினும—தன
துளள மருளி னெகுதலும,

“ ஆயிரங கால முயறசியாற—பெற
லாவரிப பேறுகள ஞானியா ;—இவை

தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தனரே — தம்மைச்
சார்ந்து விளங்கப் பெறுவரேல், — இந்த
மாயிரு ஞாலம் அவர் தமதே — தெய்வ
மாண் புடையா ரென்று போற்றுங் காண்! — ஒரு
பேயினை வேத முணர்த்தல் போல் — கண்ணன்
பெற்றி யுரைக் கெவர் பேசுவார்?''

திரிதராட்டிரன் பதில்

திரிதராட்டிரன் செவியில் — இந்தத்
தீ மொழி புகுதலுந் திகைத்து விட்டான்,
'பெரிதாந் துயர் கொண்டாய், — கொடும்
பே யெனப் பிள்ளைகள் பெற்று விட்டேன்,
அரி தாக்குதல் போலே — அமர்
ஆங் கவரொடு பொரல்வல மென்றேன்,
நரி தாக்குதல் போலாம் — இந்த
நாணில் செயலினை நாடுவனோ?

' ஆரியர் செய்வாரோ? — இந்த
ஆண்மையிலாச் செய லெண்ணுவரோ?
பாரினிற் பிறருடைமை — வெஃகும்
பதரினைப்போ லொரு பத ருண்டோ?'
'பே ரியற் செல்வங்களும் — இசைப்
பெருமையு மெய்திட விரும்புதி யேல்,
காரிய மிதுவாமோ? — என்றன்
காளை யனையோ? இது கருத லடா!

'வீரனுக கேயிசை வார—திரு
மேதினி எனு மிரு மனைவியர தாம,
ஆரமர தம ரலலார—மிசை
யாறறி நல வெறறியி லோஙகுதியேல,
பாரத நாடடினிலே—அநதப
பாணடவ ரெனப புகழ படைததிடுவாய,
சோரர தம மகனோ நீ?—உயர
சோமனற னொரு குலத தோனற லனறோ?

'தம மொரு கருமததிலே—நித தந
தளரா வறு முயறசி மறறோர பொருளை
இமமியுங கருதாமை,—சார
திருபபவர தமை நனகு காததிடுதல—
இமமையி லிவறறினை யே—செலவத
திலககண மெனறனர கற றறிஞர
அமம, இங கிதனை யெலாம—நீ
அறிநதிலை யோ? பிழை யாறறல நனறோ?

'நின னுடைத தோளனையார—இள
நிருபரைச சிதைததிட நினைபபா யோ?
என னுடை யுயி ரனறோ?—என
எணணி இக கொளகையை நீககுதியால!
பொன னுடை மாரபகததார—இளம
பொறகொடி மாதரைக களிபபதிலும
இனனும ப லின்பததிலும்—உளம
இசைய விட்டே இதை மறந்திட்டா'

தருமபுத்திரன் தீர்மானம்

தருமனு மிவ்வளவில் — உளத்
தளர்ச்சியை நீக்கியொ ருறுதி கொண்டே
பருமங் கொள் குரலினனாய் — மொழி
பதைத்திட லின்றி இங் கிவை உரைப்பான் ;
'மருமங்க ளெவை செயினும், — மதி
மருண்டவர் விருந் தறஞ் சிதைத்த திடினும்,
கரும மொன்றே உளதாம் — நங்கள்
கடன் , அதை நெறிப்படி புரிந்திடுவோம்.

'தந்தையும் வரப் பணித்தான் ;— சிறு
தந்தையுந் தூதுவந் ததை உரைத்தான் :
சிந்தை யொன் றினி இல்லை, — எது
சேரினு நல மெனத் தெளிந்து விட்டேன்.
முந்தை யச் சிலை ராமன் — செய்த
முடிவினை நம்மவர் மறப்பதுவோ ?
நொந்தது செய்ய மாட்டோம் , — பழ
நூலினுக் கிணங்கிய நெறி செல்வோம்.'

தருமபுத்திரன் முடிவுரை

வீம னுரைத்தது போலவே—உள்ளம்
வெம்பி நெடுவில் விசயனும்—அங்கு
காமனுஞ் சாமனு மொப்பவே—நின்ற
காளை இளைஞ ரிருவரும்—செய்ய
தாமரைக் கண்ணன் யுதிட்டிரன்—சொல்லைத்
தட்டிப் பணிவொடு பேசினார்,—தவ
நேமந் தவறலு முண்டுகாண்,—நரர்
நெஞ்சங் கொதித்திடு போழ்திலே.

அன்பும் பணிவு முருக் கொண்டோர்—அண்ணன்
வாயினுந் தன்சொல் வழாதவர்—அங்கு
வன்பு மொழி சொல்லக் கேட்டனன்,—அற
மன்னவன் புன்னகை பூத்தனன்,—'அட!
முன்பு சுயோதனன் செய்ததும்—இன்று
மூண்டிருக்குங் கொடுங் கோலமும்—இதன்
பின்பு விளைவதுந் தேர்ந்துளேன், என்னைப்
பித்த னென்றெண்ணி உரைத்திட்டீர்!

'கைப்பிடி கொண்டு சுழற்றுவோன்—றன்
கணக்கிற் சுழன்றிடுஞ் சக்கரம்—அது
தப்பி மிகையுங் குறையுமாச்—சுற்றும்
தன்மை அதற்குள தாகுமோ?—இதை
ஒப்பிட லாகும் புவியின் மேல்—என்றும்
உள்ள உயிர்களின் வாழ்விற்கே,—ஒரு

செப்பிடு வித்தையைப் போலவே—புவிச்
செய்திகள் தோன்றிடுமாயினும்,

'இங்கிவை யாவுந் தவறிலா—விதி
ஏற்று நடக்குஞ் செயல்களாம்,—முடி
வெங்கணு மின்றி எவற்றினும்—என்றும்
ஏறி இடை யின்றிச் செல்வதாம்—ஒரு
சங்கிலி யொக்கும் விதி கண்டீர்!—வேதச்
சாத்திர மன்றிது சத்தியம்,—நின்று
மங்கியோர் நாளி லழிவதாம்—நங்கள்
வாழ்க்கை இதனைக் கடந்ததோ?

'தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை தான்,—இங்குத்
துன்பத் தொ டின்பம் வெறுமையாம்—இவை
மூன்றி லெது வருமாயினும்,—களி
மூழ்கி நடத்தல் முறை, கண்டீர்!—நெஞ்சில்
ஊன்றிய கொள்கை தழைப்பரோ—துன்பம்
உற் றிடு மென்பதொர் அச்சத்தால்?—விதி
போன்று நடக்கு முலகென்றே—கடன்
போற்றி ஒழுகுவர் சான்றவர்

'சேற்றி லுழலும் புழுவிற்கும்,—புவிச்
செல்வ முடைய அரசர்க்கும்,—பிச்சை
ஏற் றுடல் காத் திடு மேழைக்கும்,—உயிர்
எத்தனை உண் டவை யாவிற்கும்,—நித்தம்
ஆற்றுதற் குள்ள கடமை தான்—முன் வந்
தவ் வக் கணந் தொறு நிற்குமால்,—அது
தோற்றும் பொழுதிற் புரிகுவார்—பல
சூழ்ந்து கடமை அழிப்பரோ?

“யாவருக்கும பொதுவாயினும—சிறப
பெண்ப ரரசர குலததிறகே—உயர
தேவரை யொபப முனனோர தமைத—தஙகள
சிந்தையிற கொணடு பணிகுதல ,—தந்தை
ஏவலை மைநதர புரிதற கே—வில்
லிராமன கதையை யுங காட்டினேன ;—புவிக
காவலர தமமிற சிறநத நீர—இனறு
காமம பிழைத திடுவீர கொலோ ?”

தருமனின் பதில்

தோல் விலைககு பசுவினைக கொல்லும
துட்ட னிவவுரை கூறுதல கேட்டே,
நூல் விலககிய செயகைக ளஞசும
நோனபி னோ னுள நொநதிவை கூறும :
‘ தேவலப பெயர மா முனிவோ னும
செயய கேளவி அசிதனும முனனர
காவலரககு விதிதத தந நூலிற
கவறு நஞ செனக கூறினர, கணடாய !

“ வஞசகததினில வெறறியை வேணடார,
மாயச சூதைப பழியெனக கொளவார,
அஞச லினறிச சமாக களத தேறி
ஆககும வெறறி அதனை மதிபபார,
துஞச நேரினுந தூய சொல் லனறிச
சொல் மிலேசசரைப போ லெனறுஞ சொல்லார,

மிஞ்சி சீர்த்தி கொள பாரத நாட்டில்
மேவு மாரிய'' ரெனறனா மேலோா.

"ஆதலா லிநதச சூதினை வேணடேன '
ஐய, செலவம பெருமை இவறறின
காத லா லர சாறறுவ னலலேன ,
காழத்த நலலற மோஙகவு மாஙகே
ஓத லானு முணாததுத லானுமம
உணமை சானற கலைத தொகை யாவும
சாத லினறி வளாந திடுமாறும,
சகுனி, யா னரசாளுதல, கணடாய !

' எனனை வஞசித தென செலவததைதக கொளவோா
என றனக கிடா செயபவ ரலலா,
முனனை நினற தொா நான மறை கொலவாா,
மூ துணாவிற கலைத தொகை மாயபபாா,
பினனை என னுயிாப பாரத நாட்டில
பீடை செயயுங கலியை அழைபபாா ,
நினனை மிகக பணி வொடு கேட்பேன :
நெஞசிற கொளகையை நீககுதி ' எனறுன.

தருமன் இணங்குதல்

வெயய தான விதியை நினைநதான
விலக கொணு தற மெனப துணாநதோன ;
பொயய தாகுஞ சிறு வழக கொனறைப
//ல னிலா தவர் தம முடம பாட்டை

ஐய னெஞசி லற மெனக கொணடான.
ஐயகோ! அந்த நாணமுத லாகத
துயய சிநதைய ரெத்தனை மக்கள
துனப மிவ வகை எயதின ரமமா!

முன பிருந்த தொர காரணததாலே,
மூடரே, பொயயை மெய எனலாமோ?
முன பெனச சொலலுங கால மதறகு,
மூடரே, ஓர வரையறை உணடோ?
முன பெனச சொலின நேறறு முனபு யாம,
மூனறு கோடி வருடமு முனபே;
முன பிருந தெணணிலாது புவி மேல
மொயத்த மககளெலா முனிவோரோ?

நீர பிறககு முன பார மிசை மூடர
நோநத தில்லை எனறினைநதீரோ?
பார பிறநதது தொட டினறு மடடும,
பல பலப பல பறபல கோடி
கார பிறககு மழைத துளி போலே
கணட மககளனைவருளளேயும,
நீர பிறபபதன முனபு, மடமை
நீசத தனமை இருநதன வனறே?

பொய யொழுககை அற மெனறு கொணடும,
பொயயர கேலியைச சாததிர மெனறும,
ஐயகோ, நஙகள பாரத நாடடில
அறி விலா ரறப பறறு மிக குளளோர
நொயய ராகி அழிநதவர கோடி.
நூல வகை பல தேர்நது தெளிநதோன,

மெய் யறிந்தவர் தம்மு ளுயர்ந்தோன் —
விதியினாலத் தருமனும் வீழ்ந்தான்.

மதியினும் விதி தான் பெரி தன்றோ?
வையமீ துள்ள வாகு மவற்றுள்
விதியி னும் பெரிதோர் பொரு ளுண்டோ?
மேலை நாளு செய்யுங் கர்ம மல்லாதே,
நதியி லுள்ள சிறு குழி தன்னில்
நான்கு திக்கி லிருந்தும் பன்மாசு
பதியு மாறு, பிறர் செய்யுங் கர்மப்
பயனு நம்மை அடைவ துண்டன்றோ?

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

கா யுருட்ட லானார் — சூதுக்
களி தொடங்க லானார்.
மாய முள்ள சகுனி — பின்னும்
வார்த்தை சொல்லுகின்றான் :—
'நீ அழித்த தெல்லாம் — பின்னும்
நின் னிடத்து மீளும்.
ஓய் வடைந்திடாதே,— தருமா!
ஊக்க மெய்து' கென்றான்.

கோயிற் பூசை செய்வோர் — சிலையைக்
கொண்டு விற்றல் போலும்,
வாயில் காத்து நிற்போன் — வீட்டை
வைத் திழத்தல் போலும்,

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

ஆயிரங்க ளான — நீதி
அவை உணர்ந்த தருமன்
தேயம் வைத்திழந்தான், — சிச்சீ!
சிறியர் செய்கை செய்தான்.

'நாட்டு மாந்தரெல்லாம் — தம் போல்
நரர்க ளென்று கருதார்,
ஆட்டு மந்தை யாமென்' — றுலகை
அரச ரெண்ணி விட்டார்.
காட்டு முண்மை நூல்கள் — பல தாம்
காட்டினார்க ளேனும்,
நாட்டு ராஜ நீதி — மனிதர்
நன்கு செய்யவில்லை

ஓரஞ் செய்திடாமே, — தருமத்
துறுதி கொன் றிடாமே,
சோரஞ் செய் திடாமே — பிறரைத்
துயரில் வீழ்த் திடாமே.
ஊரை யாளு முறைமை — உலகில்
ஓர் புறத்து மில்லை.
ஸார மற்ற வார்த்தை! — மேலே
சரிதை சொல்லுகின்றோம்.

திரௌபதியை இழுத்தல்

பாவியர் சபை தனிலே,—புகழ்ப்
பாஞ்சால நாட்டினர் தவப் பயனை,
ஆவியி லினியவளை,—உயிர்த்
தணி சுமந் துலவிடு செய்ய முதை,
ஓவிய நிகர்த்தவளை,—அரு
ளொளியினைக் கற்பனைக் குயி ரதனைத்
தேவியை, நிலத் திருவை,—எங்குந்
தேடினுங் கிடைப்பருந் திரவியத்தை,

படி மிசை இசை யுறவே—நடை
பயின் றிடுந் தெய்விக மலர்க் கொடியைக்
கடி கமழ் மின் னுருவை,—ஒரு
கமனியக் கனவினைக் காதலினை,
வடி வுறு பே ரழகை,—இன்ப
வளத்தினைச் சூதினிற் பணய மென்றே
கொடியவ ரவைக் களத்தில்—அறக்
கோமகன் வைத் திடல் குறித்து விட்டான்.

வேள்விப் பொருளினையே—புலை நாயின் முன்
மென் றிட வைப்பவர் போல,
நீள் விட்டப் பொன் மாளிகை—கட்டிப் பேயினை
நேர்ந்து குடி யேற்றல் போல,
ஆள் விற்றுப் பொன் வாங்கியே—செய்த பூணை
ஆந்தைக்குப் பூட்டுதல் போல்,

கேளவிக கொருவ ரில்லை—உயிரத தேவியைக்
கீழ மககட காளாககினனே.

செருபபுககுத தோல் வேணடியே,—இஙகுக கொல்வரோ
செல்வக குழநதை யினை ?
விருப புறற சூதினுககே—ஒதத பநதயம
மெயத தவப பாஞசாலியோ ?
ஒருப படடுப போனவுடன,—கெடட மாமனும
உனனி யத தாயங கொணடே
இருப பகடை போடெனறான,—பொயமைக காயகளும
இருப பகடை போடடவே.

திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

திககுக குலுங கிடவே—எழுநதாடுமாம
தீயவர கூடட மெலலாம,
தககுத தக கெனறே அவர—குதித தாடுவார்
தம மிரு தோள கொடடுவார.
ஒககுந தரும னுககே—இஃதெனப ‘ரோ !
ஓ !’ வென றிரைந திடுவார்,
கக கக கெனறெற நகைபபார—‘துரியோதனா,
கடடிக கொ ளெமமை’ எனபார.

மாமனைத ‘தூககா’ யெனபார ;—அநத மாமன மேல்
மாலை பல வீசுவார்.
‘சேமத திரவியஙகள—பல நாடுகள
சோநததி லொனறு மிலலை ,

காமத திரவிய மாம—இநதப பெணணையுங
கைவச மாகச செயதான,
மாம ஞெரா தெயவ' மெனபாா, 'துரியோதனனா
வாழக' வென ருாத திடுவாா.

துரியோதனன் சொல்வது

நினறு துரியோ தனனா—அநத மாமனை
நெஞசொடு சேரக கடடி,
'என துயா தீாததா யடா—உயிா மாமனே,
ஏளனாந தீாத்து விடடாய.
அனறு நகைததா ளடா,—உயிா மாமனே,
அவளை என ஆளாககினாய.
எனறும மறவே னடா;—உயிா மாமனே.
என்ன கைமமாறு செயவேன !

'ஆசை தணிததா யடா,—உயிா மாமனே,
ஆவியைக காததா யடா.
பூசை புரிவோ மடா,—உயிா மாமனே,
பொஙக லுனக கிடு வோம.
நாச மடைந்த தடா—நெடு நாட பகை,
நா மினி வாழநதோ மடா!
பேசவுந தோனறு திலலை,—உயிா மாமனே,
பேரின்பங் கூட்டி விடடாய'

எனறு பல சொலலுவான,—துரியோதனன்
எண்ணி எண்ணிக் குதிபபான,

குனறு குதிபபது போல—துரியோதனன
கொட்டிக குதித் தாடுவான.
மனறு குழபப முறறே—அவா யாவரும
வகை தொகை யொனறு மினறி
அனறு புரிநத தெலலாம—எனறன பாட்டிலே
ஆகக வெளி தாகு மோ ?

திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச் சொல்லியதுபற்றி ஜகத்தில் உண்டான அதர்மக் குழப்பம்

தருமம அழி வெயதச சததிய மும பொய யாக
பெருமைத தவஙகள பெயா கெட்டு மஙக,
வானததுத தேவா வயிறறிலே தீப பாய,
மோன முனிவா முறை கெட்டுத தா மயஙக,
வேதம பொருளினறி வெறறுரையே யாகி விட,
நாதம குலைநது நடுமை யினறிப பாழாக,
கந்தருவ ரெல்லாம களை யிழக்கச் சிததா முதல்
அந்தரத்து வாழவோ ரனைவோரும பித துறவே,
நான முகனார் நா வடைக்க, நா மகட்குப புததி கெட,
வான முகிலைப போனற தொரு வண்ணத் திருமாலும
அறி துயில் போய மற றஙகே ஆழநத துயி லெயதிவிட
செறி தரு நற் சீரழகு செல்வ மெலாந் தானாகும்
சீதேவி தன வதனம செமமை போயக் காரடைய,
மாதேவன யோகம மதி மயகக மாகி விட,—

வாலை, உமா தேவி, மாகாளி, வீறுடையாள்,
மூலமா சக்தி, ஒரு மூவிலை வேல் கை யேற்றருள்,
மாயை தொலைக்கு மஹா மாயை தானாவாள்,
பேயைக் கொலையைப் பிணக் குவையைக் கண்டுவப்பாள்,
சிங்கத்தி லேறிச் சிரித் தெவையுங் காத்திடுவாள்,
நோவுங் கொலையு நுவ லொணாப் பீடைகளுஞ்
சாவுஞ் சலிப்பு மெனத் தான் பல கண முடையாள்.
கடா வெருமை ஏறுங் கரு நிறத்துக் காலனார்
இடாது பணி செய்ய இலங்கு மஹா ராணி,
மங்களஞ் செல்வம் வளர் வாழ்நாள் நற் கீர்த்தி
துங்க முறு கல்வி யெனச் சூழும் பல கணத்தாள்,
ஆக்கந் தருவாள், அழிவு நிலை யாவாள்,
போக்கு வர வெய்தும் புதுமை யெல்லாந் தானாவாள்,
மாறி மாறிப் பின்னும் மாறி மாறிப் பின்னும்
மாறி மாறிப் போம் வழக்கமே தானாவாள்,
ஆதி பரா சக்தி—அவணெஞ்சம் வன்மையுற,
சோதிக் கதிர் விடுக்குஞ் சூரியனாந் தெய்வத்தின்
முகத்தே இருள் படர.

துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது

மூடப் புலைமையினோனை,
அகத்தே இருளுடையானை, ஆரியரின் வேறானோனை,
துரியோதனனுஞ் சுற்றுக் கெனவே தான் திரும்பி
அரியோனை விதுர னவனுக் குரை செய்வான்:
‘செல்வாய், விதுரா, நீ சிந்தித் திருப்பதேன்?
வில்வா ணுதலினாள், மிக்க எழி லுடையாள்,

முன்னே பாஞ்சாலர் முடிவேந்தன் ஆவி மகள்,
இன்னே நாம் சூதில் எடுத்த விலைமகள் பால்
சென்று விளை வெல்லாஞ் செவ்வனே தானுணர்த்தி,
"மன்றினிடை யுள்ளார் நின் மைத்துனனின் னோர்
தலைவன்
நின்னை அழைக்கின்றான் நீள மனையி லேவலுக்கே"
என்ன உரைத்தவளை இங்குக் கொணர்வாய்' என்றான்.

விதுரன் சொல்வது

துரியோதனனிச் சுடு சொற்கள் கூறிடவும்,
பெரியோன விதுரன் பெரிதுஞ் சினங் கொண்டு,
'மூட மகனே, மொழி யொன்று வாராததனைப் பின்னைக்
கேடு வர லறியாய், கிழமையின்றிச் சொல்லிவிட்டாய்.
புள்ளிச் சிறு மான் புலியைப் போய்ப் பாய்வதுபோல்,
பிள்ளைத் தவளை பெரும் பாம்பை மோதுதல் போல்,
ஐவர் சினத்தின் அழலை வளர்க்கின்றாய்.
தெய்வத் தவத்தியைச் சீர்குலையப் பேசுகிறாய்,
நின்னுடைய நன்மைக்கு நீதி யெலாஞ் சொல்லுகிறேன்
என்னுடைய சொல் வேறெவர்பொருட்டுமில்லையடா!
பாண்டவர் தாம் நாளைப்பழி யிதனைத் தீர்த்திடுவார்,
மாண்டு தரை மேல், மகனே, கிடப்பாய் நீ.
தன் வாழ்வு நாடுந் தறுகண்மை என்னேடா?
முன்ன மொரு வேனன் முடிந்த கதை கேட்டிலையோ?
நல்லோர் தம் துள்ளம் நையச் செயல் செய்தான்
பொல்லாத வேனன், புழுவைப்போல் மாய்ந்திட்டான்.

நெஞசஞ சுடவுரைத்தல நேர்மை எனக கொணடாயோ?
மஞசனே, அசசொல மருமததே பாயவதனறோ ?
கெடடார தம வாயி லெளி தேகிளொதது விடும,
படடார தம நெஞசிற பலநா ளகலாது.
வெந நரகு சோதது விடும, விதனைத தடுததுவிடும,
மனனவனே, நொநதார மனஞ சுடவே சொலலுஞ
சொல.

சொலலி விடடேன , பினனொரு கால சொலலேன,
கௌரவாகாள !

புலலியாகட கினபம புவித தலததில வாராது
பேராசை கொணடு பிழைச செயலகள செயகினறீர !
வாராத வன கொடுமை மா விபதது வநது விடும
பாணடவா தம பாதம பணிந தவா பாறகொணட
தெலாம

மீணடவாககே ஈநது விடடு விநயமுடன
“ஆணடவரே, யாஙகள அறியாமையாற செயத
நீணட பழி இதனை நீா பொறுபபீா” என றுரைதது,
மற றவரைத தஙகள வள நகாககே செலல விடா.
குறறந தவிாககு நெறி இதனைக கொளவீரேல,
மா பாரதப போா வரும , நீ ரழிநதிடுவீா
பூபாலரே’ என் றப புணணியனுங கூறினன.
சொல லிதனைக கேடடுத துரியோதனன மூடன,
வல விடிபோல ‘சீசசி ! மடையா, கெடுக நீ
எபபோது மெமமைச சபிதத லியல புனககே.
இபபோ துன சொலலை எவருஞ செவிககொளளார்.
யாரடா, தோப பாகன ! நீ போயக கண மிரணடில
“பாரதர்ககு வேநதன பணிததா” னெனக கூறிப

பாண்டவர் தந் தேவிதனைப் பார்வேந்தர் மன்றினிலே
ஈண் டழைத்துவா' என்றியம்பினான். ஆங்கே தேர்ப்
பாகன் விரைந்துபோய்ப் பாஞ்சாலி வாழ் மனையில்
சோகந் ததும்பித் துடித்த குரலுடனே,
'அம்மனே போற்றி! அறங்காப்பாய், தாள் போற்றி!
வெம்மை யுடைய விதியால் யுதிட்டிரனார்
மாமன் சகுனியொடு மாயச் சூதாடியதில்,
பூமி யிழந்து பொருளிழந்து தம்பியரைத்
தோற்றுத் தமது சுதந்திரமும் வைத்திழந்தார்
சாற்றிப் பணயமென்றுன் தாயே உனை வைத்தார்
சொல்லவுமே நாவு துணியவில்லை, தோற்றிட்டார்.
எல்லாரும் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனிலே,
நின்னை அழைத்து வர நேமித்தான் எம்மரசன்'
என்ன உரைத்திடலும், 'யார் சொன்ன வார்த்தை
யடா!
சூதர் ஸபை தனிலே தொல்சீர் மறக்குலத்து
மாதர் வருதல் மரபோடா? யார் பணியால்
என்னை அழைக்கின்றாய்?' என்றாள். அதற்கவனும்
'மன்னன் சுயோதனன்றன் வார்த்தையினால்' என்
றிட்டான்.
'நல்லது, நீ சென்று நடந்த கதை கேட்டு வா.
வல்ல சகுனிக்கு மாண்பிழந்த நாயகர்தாம்
என்னை முன்னே கூறி இழந்தாரா? தம்மையே
முன்ன மிழந்து முடித்தென்னைத் தோற்றாரா?
சென்று ஸபையில் இச் செய்தி தெரிந்து வா'
என்றவளுங் கூறி, இவன் போகிய பின்னர்,
தன்னந் தனியே தவிக்கு மனத்தாளாய்,

ன்னாங் குலைந்து மலர் விழிகள் நீர் சொரிய,
உள்ளத்தை அச்சம் உலைவுறுத்தப் பேய் கண்ட
பிள்ளையென வீற்றிருந்தாள். பின்னந்தத் தோப்பாகன்
மன்னன் ஸபை சென்று, 'வாழ் வேந்தே! ஆங்கந்தப்
பொன்னரசி தாள் பணிந்து "போதருவீர்" என்றிட்டேன்.
"என்னை முதல் வைத்திழந்த பின்பு தன்னை மன்னர்
இழந்தாரா? மாறித் தனைமுந் தோற்றபின்
என்னைத் தோற்றாரா?" என்றே நும்பேரவையை
இன்னறக் கொடியார் வினவி வரத் தாம் பணித்தார்
வந்து விட்டேன்' என்றுரைத்தான் மாண்புயர்ந்த பாண்டவர் தாம்
நொந்து போயொன்றும் நுவலா திருந்து விட்டார்
மற்றும் சபை தனிலே வந்திருந்த மன்னரெலாம்
முற்று முறை யிழந்து மூங்கையர் போல் வீற்றிருந்தார்.

வீமன் சொல்வது

'சூதர் மனைகளிலே—அண்ணே!
தொண்டு மகளிருண்டு.
சூதிற் பணய மென்றே—அங்கோர்
தொண்டச்சி போவ தில்லை.

'ஏது கருதி வைத்தாய்?—அண்ணே,
யாரைப் பணயம் வைத்தாய்?
மாதர் குல விளக்கை—அன்பே
வாய்ந்த வடி வழகை.

வீமன் சொல்வது

'பூமி யரசரெல்லாருங்—கண்டே
போற்ற விளங்குகிறான,
சாமி, புகழினுக்கே—வெம் போர்ச்
சண்டனைப் பாஞ்சாலனை.

'அவன் சுடர் மகளை,—அண்ணே,
ஆடி யிழந்து விட்டாய்
தவறு செய்து விட்டாய்,—அண்ணே,
தருமங் கொன்று விட்டாய்

'சோரத்திற் கொண்டதில்லை,—அண்ணே,
சூதிற் படைத்த தில்லை
வீரத்தினாற் படைத்தோம்,—வெம் போர்
வெற்றியினாற் படைத்தோம்,

'சக்கரவர்த்தி யென்றே—மேலாந்
தன்மை படைத்திருந்தோம்;
பொக்கென வோர் கணத்தே—எல்லாம்
போகத் தொலைத்து விட்டாய்.

'நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய்,—அண்ணே,
நாங்கள் பொறுத்திருந்தோம்.
மீட்டு மெம்மை யடிமை—செய்தாய்,
மேலும் பொறுத்திருந்தோம்.

'துருபதன் மகளைத்—திட்டத்
துய்ம னுடற் பிறப்பை,
இரு பகடை யென்றாய்,—ஐயோ!
இவர்க்கடிமை யென்றாய்!

'இது பொறுப்ப தில்லை,—தம்பி!
எரி தழல் கொண்டு வா.
கதிரை வைத் திழந்தான்—அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்.'

அர்ஜுனன் சொல்வது

என வீமன் ஸஹதேவ னிடத்தே சொன்னான்.
இதைக் கேட்டு வில் விஜயன் எதிர்த்துச் சொல்வான்
'மன மாரச் சொன்னாயோ? வீமா! என்ன
வார்த்தை சொன்னாய்? யாது சொன்னாய்? யாவர்
[முன்னே?
கன மாருந் துருபதனார் மகளைச் சூதுக்
களியிலே இழந்திடுதல் குற்ற மென்றாய்,
சின மான தீ அறிவைப் புகைத்தலாலே,
திரி லோக நாயகனைச் சினந்து சொன்னாய்.
" தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்,
தருமம் மறுபடி வெல்லும்" எனு மியற்கை
மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்கும்
வழி தேடி விதி இந்தச் செய்கைசெய்தான்.
கருமத்தை மேன் மேலுங் காண்போம் இன்று
கட்டுண்டோம், பொறுத் திருப்போம், கால மாறும்,
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்.
தனு உண்டு காண்டீவம் அதன் பேர்' என்றான்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

துச்சாதனன் எழுந்தே — அன்னை
துகிலினை மன்றிடை யுரிதலுற்றான்
‘அச்சோ தேவர்களே!’ — என்
றலறி அவ் விதுரனுந் தரை சாய்ந்தான்.
பிச் சேறியவனைப் போல — அந்தப்
பேயனுந் துகிலினை உரிகையிலே,
உட் சோதியிற் கலந்தாள்; — அன்னை
உலகத்தை மறந்தாள், ஒருமை யுற்றாள்

‘ஹரி, ஹரி, ஹரி, என்றாள், — கண்ணா!
அபய மபய முனக் கபய மென்றாள்
கரியினுக் கருள் புரிந்தே — அன்று
கயத் திடை முதலையி னுயிர் மடித்தாய்,
கரிய நன்னிற முடையாய், — அன்று
காளிங்கன் தலைமிசை நடம் புரிந்தாய்!
பெரிய தொர் பொருளாவாய், — கண்ணா!
பேசரும் பழ மறைப் பொருளாவாய்!

‘சக்கர மேந்தி நின்றாய், — கண்ணா!
சார்ங்க மென்றொரு வில்லைக் கரத் துடையாய்!
அக்ஷரப் பொருளாவாய், — கண்ணா
அக்கார அமு துண்ணும் பசுங் குழந்தாய்!
துக்கங்க ளழித் திடுவாய், — கண்ணா!
தொண்டர் கண்ணீர்களைத் துடைத் திடுவாய்!

தக்கவா தமைக காபபாய,—அநதச
சதுாமுக வேதனைப படைததது விடடாய.

'வாலைத துள வானுவாய,—தீ
மண நீா காறறினில அவை யாவாய,
மோனத துள வீழநதிருபபாா—தவ
முனிவா தம அகததினி லொளிா தருவாய!
காலைததுய பொயகையிலே—தனிக
கமல மென பூமிசை வீறறிருபபாள,
தானதது ஸ்ரீ தேவி,—அவள
தாளிணை கைககொணடு மகிழந திருபபாய!

'ஆதியி லாதி யபபா,—கணணா!
அறிவினைக கடநத விணணகப பொருளே,
சோதிககுஞ சோதி யபபா,—எனறன
சொலலினைக கேடடருள செயதிடுவாய!
மாதிககு வெளியினிலே—நடு
வானததிற பறநதிடும கருடன மிசை
சோதிககுள ஊாநதிடுவாய,—கணணா!
சுடாப பொருளே, பேரடற பொருளே!

"கமபத தி லுளளானோ?—அடா!
காடடுன றன கடவுளைத தூணிடததே!
வமபுரை செயு மூடா"—என்று
மகன மிசை யுறுமியத தூணுதைததான
செம பவிா குழ லுடையான;—அநதத
தீய வலலிரணிய னுடல பிளநதாய!
நமபி நின னடி தொழுதேன,—எனனை
நா ணழியா திங்கு காத தருள்வாய.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

'வாக்கினுக் கீசனையும்—நின்றன்
வாக்கினி லசைத்திடும் வலிமையினாய்,
ஆக்கினை கரத்துடையாய்,—என் றன்
அன் புடை எந்தை, என் னருட் கடலே,
நோக்கினிற் கதி ருடையாய்,—இங்கு
நூற்றுவர் கொடுமையைத் தவிர்த் தருள்வாய்,
தேக்கு நல் வானமுதே!—இங்கு
சிற் றிடை யாய்ச்சி யில் வெண்ணெ யுண்டாய்!

வையகங் காத் திடுவாய்!—கண்ணா!
மணி வண்ணா, என் றன் மனச் சுடரே!
ஐய,நின் பத மலரே—சரணம்.
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி!' என்றாள்.
பொய்யர் தந் துயரினைப் போல்,—நல்ல
புண்ணிய வாணர் தம் புகழினைப் போல்,
தையலர் கருணையைப் போல்,—கடல்
சல சலத் தெறிந் திடும் அலைகளைப்போல்,

பெண் ணொளி வாழ்த் திடுவார்—அந்தப்
பெரு மக்கள் செல்வத்தின் பெருகுதல் போல்
கண்ண பிரா னருளால்,—தம்பி
கழற் றிடக் கழற்றிடத் துணி புதிதாய்
வண்ணப் பொற் சேலைகளாம்—அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே!
எண்ணத்தி லடங்காவே,—அவை
எத்தனை எத்தனை நிறத்தனவோ!
பொன் னிழை பட்டிழையும்—பல
புதுப் புதுப் புதுப் புதுப் புதுமைகளாய்,

சென்னியிற் கை குவித்தாள் — அவள்
செவ்விய மேனியைச்சார்ந்து நின்றே,
முன்னிய ஹரி நாமம் — தன்னில்
முழு நற் பய னுல கறிந் திடவே
துன்னிய துகிற் கூட்டம் — கண்டு
தொழும்பத் துச்சாதனன் வீழ்ந்து விட்டான்

தேவர்கள் பூச் சொரிந்தார், — 'ஓம்
ஜெய ஜெய பாரத சக்தி,' என்றே.
ஆவலொ டெழுந்து நின்று — முன்னை
ஆரிய வீட்டுமன் கை தொழுதான்.
சாவடி மறவ ரெல்லாம் — 'ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி' என்று கரங் குவித்தார்
காவலி னெறி பிழைத்தான், — கொடி
கடி யர வுடையவன் தலை கவிழ்ந்தான்.

வீமன் செய்த சபதம்

வீம னெழுந் துரை செய்வான் — 'இந்த
விண்ணவ ராணை, பரா சக்தி யாணை,
தாமரைப் பூவினில் வந்தான் — மறை
சாற்றிய தேவன் திருக் கழ லாணை;
மா மகளைக் கொண்ட தேவன் — எங்கள்
மரபுக்குத் தேவன் கண்ணன் பதத் தாணை;
காமனைக் கண்ணழலாலே — சுட்டுக்
காலனை வென்றவன் பொன் னடி மீதில்

ஆணை யிட்டுரை செய்வேன்:—இந்த
ஆண்மை யில்லாத துரியோதனன் றன்னை,
பேணும் பெருங்கன லொத்தாள்—எங்கள்
பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில்
நாணின்றி "வந்திரு" என்றான்—இந்த
நாய் மகனாந் துரியோதனன் றன்னை,
மாணற்ற மன்னர்கண் முன்னே,—என்றன்
வன்மை யினால் யுத்த ரங்கத்தின் கண்ணே,
'தொடையைப் பிளந்துயிர் மாய்ப்பேன்—தம்பி
சூரத் துச்சாதனன் றன்னையு மாங்கே
கடை பட்ட தோள்களைப் பிய்ப்பேன்,—அங்கு
கள்ளென வூறு மிரத்தங் குடிப்பேன்,
நடை பெறுங் காண்பி ருலகீர்!—இது [வேண்டா
நான் சொல்லும் வார்த்தையென் றெண்ணிடல்
தடை யற்ற தெய்வத்தின் வார்த்தை,—இது
சாத்திரஞ் செய்க, பராசக்தி" என்றான்

அர்ஜுனன் சபதம்

பார்த்த னெழுந் துரை செய்வான்:—'இந்தப்
பாதகக் கர்ணனைப் போரில் மடிப்பேன்.
தீர்த்தன் பெரும்புகழ் விஷ்ணு—எங்கள்
சீரிய நண்பன் கண்ணன் கழ லாணை;
கார்த் தடங் கண்ணி எந் தேவி—அவள்
கண்ணிலும் காண்டிவ வில்லினு மாணை,
போர்த் தொழில் விந்தைகள் காண்பாய்,—ஹே!
பூதலமே! அந்தப் போதினில்' என்றான்.

பாஞ்சாலி சபதம்

தேவி திரௌபதி சொல்வாள்—'ஓம்,
தேவி பராசக்தி ஆணை யுரைத்தேன்,
பாவி துச்சாதனன் செந்நீர்,—அந்தப்
பாழ்த்த துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்,
மேவி இரண்டுங் கலந்து—குழல்
மீதினிற் பூசி நறுநெய் குளித்தே
சீவிக் குழல் முடிப்பேன் யான்,—இது
செய்யு முன்னே முடியேன்' என்றுரைத்தாள்

ஓமென் றுரைத்தனர் தேவர்,—ஓம்
ஓமென்று சொல்லி யுறுமிற்று வானம்.
பூமி யதிர்ச்சி உண்டாச்சு—விண்ணைப்
பூழிப் படுத்திய தாஞ்சுழற் காற்று.
சாமி தருமன் புவிக்கே—என்று
ஸாக்ஷி யுரைத்தன பூதங்க ளைந்தும்.
நாமுங் கதையை முடித்தோம்—இந்த
நானில முற்றும் நல்லின்பத்தில் வாழ்க.

பாஞ்சாலி சபதம் முற்றிற்று.

60. ஸ்வசரிதை

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெல்லை யூர்சென் றவ் ஹூணர் கலைத்திறன்
நேரு மாறெனை யெந்தை பணித்தனன்,
புல்லை யுண்கென வாளரிச் சேயினைப்
போக்கல் போலவும், ஊன்விலை வாணிகம்
நல்ல தென்றொரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை
நாடு விப்பது போலவும், எந்தைதான்
அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை
ஆரியர்க் கிங் கருவருப் பாவதை
நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர் தாதர்கள்
நாயெ னத்திரி யொற்றர் உணவினைப்
பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
பேடி யர்பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்
கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடுங்
கலைப யில்கென வென்னை விடுத்தனன்.
அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்துமிவ்
வற்பர் கல்வியி னெஞ்சுபொருந்துமோ?
கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயில்வர், பின்
கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்,
அணிசெய் காவிய மாயிரங் கற்கினும்
ஆழ்ந்தி ருக்குங் கவியுளங் காண்கிலார்,
வணிக மும்பொரு ளூலும் பிதற்றுவார்,
வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார்,
துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்
சொல்லுவாரெட் டுணைப்பயன் கண்டிலார்.

கம்ப னென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்,
    காளி தாசன் கவிதை புனைந்ததும்,
உம்பர் வானத்துக் கோளையு மீனையு
    மோர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்,
நம்பருந்திற லோடொரு பாணினி
    ஞால மீதி லிலக்கணங் கண்டதும்,
இம்பர் வாழ்வி னிறுதிகண் டுண்மையின்
    இயல்பு ணர்த்திய சங்கர னேற்றமும்,

சேரன் தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்,
    தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்,
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டியச் சோழர்கள்
    பார ளித்ததும் தர்மம் வளர்த்ததும்,
பேர ருட்சுடர் வாள்கொண் டசோகனார்
    பிழை படாது புவித்தலங் காத்ததும்,
வீரர் வாழ்த்த மிலேச்சர்தந் தீயகோல்
    வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்

அன்ன யாவு மறிந்திலர் பாரதத்
    தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்,
முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
    மூண்டி ருக்குமிந் நாளி னிகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்
    பேடிக்கல்வி பயின் றுழல் பித்தர்கள்,
என்ன கூறிமற் றெங்ங னுணர்த்துவேன்
    இங்கி வர்க்கென துள்ள மெரிவதே!

சூதி லாத வுளத்தின னெந்தைதான்
    சூழ்ந்த னக்கு நலஞ்செய நாடியே

ஆங்கிலப் பயிற்சி

ஏதி லார்தருங் கல்விப் படுகுழி
ஏறி யுய்தற் கரிய கொடும்பிலம்
தீதி யன்ற மயக்கமு மையமும்
செய்கை யாவிலு மேயசி ரத்தையும்
வாதும் பொய்மையு மென்றவி லங்கினம்
வாழும் வெங்குகைக் கென்னை வழங்கினன்.

ஐய ரென்றுந் துரையென்று மற்றெனைக்
காங்கி லக்கலை யென்னொன் றுணர்த்திய
பொய்ய ருக்கிது கூறுவன், கேட்பிரேல்
'பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கினேன்
மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட
வீறி ழந்தென துள்ள நொய்தாகிட
ஐயம் விஞ்சுஞ் சுதந்திர நீங்கியோர்
அறிவு வாரித் துரும்பென் றிலைந்ததால்.'

செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது,
தீதெ னக்குப் பல்லாயிரஞ் சேர்ந்தன,
நலமோ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.
சிலமுன் செய்நல் வினைப்பய னாலுநந்
தேவி பாரதத் தன்னை யருளினும்
அல்லலு றுத்துநும் பேரிருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.

மணம்

நினைக்க நெஞ்ச முருகும், பிறர்க்கிதை
நிகழ்த்த நாநனி கூசு மதனறியே
எனைத்தி ங்கெண்ணி வருந்தியு மிவ்விடர்
யாங்ஙன் மாற்றுவ தென்பது மோர்ந்திலம்.

அனைத்தோர் செயதிமற றேதெனிற் கூறுவேன.
அமம! மாக்கள மணமெனுஞ செயதியே.
வினைத தொடாகளில மானிட வாழகையுள
மேவு மிமமணம போறபிறி தினறரோ.

வீடுறுவணம யாபபதை வீடெனபாா,
மிகவி ழிந்த பொருளை ப பொருளெனபாா;
நாடுங காலொா மணமறற செயகையை
நலல தோாமண மாமென நாட்டுவாா
கூடு மாயிற பிரம சரியங கொள ;
கூடு கினறில தெனனிற பிழைகளசெய
நீட ழிநது நரக வழிச செலவாய
யாது செயயினு மிமமணஞ செயயல காண

வசிடட னுககு மிராமாககுமம பினனொரு
வளளுவாககுமுன வாயததிடடமா தாபோல
பசிததொ ராயிர மாணடு தவஞசெயது
பாாககி னுமம பெறல சால வரிதுகாண.
புசிபப துமபரி லலமு தெனறெணிப
புளையா விறறிடும களளுண வாகுமோ ?
அசுததா சொலவது கேடகலிா, காளையீா! [மின்.
ஆணமை வேணடின மணஞசெயதலோமபு

வேறு தேயத தெவரெது செயயினும
விழுசசி பெறற விப பாரத நாட்டினில
ளறழிநது பிணமென வாழுமிவ
வூன நீககக விருமபு மிளையா தாம
கூறு மெந்தத துயாகள விளையினும
கோடி மககள பழிவந்து சூழினும

நீறு பட்டவிப பாழசசெயல் மட்டினும
நெஞச ததாலு நினைப்ப தொழிகவே.

பால ருந்து மதலையா தம்மையே
பாதகக் கொடும பாதகப பாதகர்
மூலத் தோடுகு லஙகெடல நாடிய
மூட மூடநிா மூடப புலையர் தாம
கோல மாக மணததிடைக கூட்டுமிக
கொலையெ னுஞசெயலொனறினை யுளளவும
சால வினனு மோ ராயிர மாண்டிவா
தாத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே.

ஆஙகொர் கனனியைப பத்துப பிராயத்தில்
ஆழநெஞசிடை யுனறி வணஙகினேன,
ஈஙகொா கனனியைப பனனிரணடாணடனுள
எநதை வநது மணமபுாி விததனன,
தீஙகு மறறிதி லுணடென றறிநதவன
செய லெதிாககுந திறனில னுயினேன.
ஓஙகு காதற றழலெவ வளவென்றன
உள மொிததுள தெனபதுங் கண்டிலேன.

மறறொா பெணணை மணஞ செயத போழதுமுன
மாத ராளிடைகொணடதொா காதலதான
நிறறல் வேணடுமெனவுளத தெணணிலேன,
நினைவையே யிமமணத்திற செலுததிலேன,
முறறொடா பிணிலுணமை யிருந்ததால்
மூணடபினன தொா கேளியெனறெண்ணி
கறறுங கேட்டு மறிவு முதிருமுன [னேன.
காதலொன்று கடமையொனறுயினே.

மதனன் செயயு மயக்க மொருவயின ,
      மாக்கள் செயயும் பிணிபபு மறறோர்வயின்
இதனிற பனனிரண டாடடை யிளைஞனுக்
      கெனனை வேணடு மிடாக்குறுஞசூழசசிதான ;
எதனி லேனுங கடமை விளையுமேல
      எத்துயர்க ளுழனறுமற றெனசெயதும
அதனி லுணமையோ டாரநதிடல சாலுமென
      றறம விதிபபுது மபபொழு தோரநதிலேன.

சாததி ரஙகள கிரியைகள பூசைகள
      சகுன மந்திரந தாலிமணி யெலாம
யாததெனைகொலை செயதனரலலது
      யாது தாமமுறை யெனல காடடிலா ,
தீததி ரனகொ ளறிவறற பொயச செயல
      செயது மறறவை ஞான நெறி யெனபா ;
மூதத வாவெறும வேடததி னிறகுஙகால
      மூடப பிளளை யறமெவ ணோவதே ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ஈஙகிதறகிடை யெநதை பெருந்துயா
      எயதி நினறனன, தீய வறுமையான
ஓஙகி நினற பெருஞ செல்வம யாவையும
      ஊணா செயத சதியி லிழந்தனன ;
பாஙகி னினறு புகழசசிகள பேசிய
      பண்டை நணபாகள கைநெகிழத்தேகினர்
வாஙகி யுயநத கிளை ஞருந தாதரும
      வாழவு தேயநத பின யாது மதிபபரோ ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

பாரபபனக் குலங கெட்டழி வெயதிய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால
வோபபவோபபப பொருள செயவதொனறையே
மேனமை கொணட தொழிலெனக கொண
[டனன்;
ஆரபபு மிஞசப பலபல வாணிகம
ஆறறி மிக்க பொருள செயது வாழந்தனன்:
நீரபப டுஞசிறு புறபுத மாமது
நீஙகவே யுளங குனறிந தளாநதனன.

தீய மாய வுலகிடை யொனறினில்
சிநதை செயது விடாயுறுங காலதை
வாயடஙக மெனமேலும பருகினும
மாயத தாகந தவிரவது கணடிலம,
நேயமுறறது வந்து மிகமிக,
நிததலும மதறகாசை வளருமால.
காய முள ளவரையுங கிடைபபினும
கயவா மாயவது காயநத வுளஙகொணடே.

'ஆசைககோரளவில்லை மிடயததுள
ஆழந்த பின்னஙகமைதி யுண்டாமென
மோசம போகலிர' எனறிடித தோதிய
மோனி தாளிணை முபபொழு தேததுவாம;
தேசததார புகழ நுண்ணறி வோடு தான
திணமை விஞசிய நெஞ்சின னுயினும
நாசக காசினி லாசையை நாடினன
நலல னெந்தை துயர்ககடல வீழநதனன்.

பொருட் பெருமை

பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்ற நம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்.
பொருளிலார்க் கினமில்லை, துணையிலை,
பொழுதெ லாமிடர் வெள்ளம் வந்தெற்றுமால்.
பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்
போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்,
மாமகட்கிங்கொர் குற்ற முரைத்திலன்,

அறமொன் றேதரு மெய்யின்ப மென்றநல்
லறிஞர் தம்மை யனுதினம் போற்றுவேன்,
பிற விரும்பி யுலகினி லியாவரும் பட்ட
பாட்டையெத் தனை கோடி! நினைக்கவும்
திறனழிந்தென மனமுடை வெய்துமால்
தேசத் துள்ள இளைஞர் அறிமினோ!
அறமொன் றேதரு மெய்யின்பம், ஆதலால்
அறனையே துணையென்றுகொண் டுய்திரால்.

வெய்ய காமப் பயன்களி னொந்து தான்
மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றுரைக்கிய
தெய்வமே யிது நீதி யெனினுநின்
திருவருட்குப் பொருந்திய தாகுமோ?
ஐயகோ! சிறி துண்மை விளங்குமுன்,
ஆவிநையத் துயருறல் வேண்டுமே!
பையப்பைய வோராமை குன்றேறல்போற்
பாருளோ ருண்மை கண்டிவ ணுய்வரால்.

முடிவுரை

தந்தை போயினன், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது;
தரணி மீதினி லஞ்செலென பாரிலார்;
சிந்தையிற்றெளி வில்லை; உடலினில்
திறனுமில்லை, உரனுள திலையால்;
மந்தர்பாற் பொருள் போக்கிப் பயின்றதாம்
மடமைக் கல்வியில் மண்ணும் பயனிலை.
எந்த மார்க்கமுந் தோற்றில தென்செய்கேன்?
ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர் நாட்டிலே?

முடிவுரை

உலகெலாமொர் பெருங் கனவஃதுளே
யுண்டுறங்கி யிடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவினுங் கனவாகு மிதற்கு நான்
பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென்ன பயன்?
பண்டு போனதை யெண்ணி யென்னாவது?
சில தினங்க ளிருந்து மறைவதிற்
சிந்தை செய்தெவன் செத்திடுவானடா!

ஞான முந் துறவும்பெற் றிலாதவர்
நானிலத்தலுந் துயரன்றிக் காண்கிலார்
போனதற்கு வருந்திலன். மெய்த்தவப்
புலமையோனது வாய்மை தெரிந்துமோர்
மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
வீசலொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
ஆனதாவ தனைத்தையுஞ் செய்வதோர்
அன்னையே! இனி யேனு மருளலையால்.

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யன்பினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின் மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினதுபே ரருளின்
நெறியிலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்.
குறிகுண மேதுமில்லதா யனைத்தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே!

61. வேய்ங்குழல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தான் தோடி. தாளம்—ஏகதாளம்.

எங்கிருந்து வருகுவதோ—ஒலி
யாவர் செய்குவதோ?—அடி தோழி

(1) குன்றினின்றும் வருகுவதோ—மரக்
கொம்பினின்றும் வருகுவதோ—வெளி
மன்றினின்று வருகுவதோ—என்றன்
மதி மருண்டிடச் செய்குதடீ— (இஃதெங்கிருந்து)

(2) அலை யொலித்திடும் தெய்வ—யமுனை
யாற்றினின்றும் ஒலிப்பதுவோ—அன்றி
இலை யொலிக்கும் பொழிலிடை நின்றும்
எழுவதோ இஃதின்ன முதைப்போல—(எங்கிருந்து)

(3) காட்டினின்றும் வருகுவதோ—நிலாக்
காற்றைக் கொண்டு தருகுவதோ—வெளி
நாட்டினின்று மிதென்றல் கொணர்வதோ
நாதமிஃதென் னுயிரை யுருக்குதே— (எங்கிருந்து)

(4) பறவையேது மொன்றுள்ளதுவோ—இங்ஙன்
பாடுமோ அமுதக்கனற் பாட்டு
மறைவினின்றுங் கின்னர ராதியர்
வாத்தியத்தினிசை யிதுவோ அடி— (எங்கிருந்து)

(5) கண்ண னூதிடும் வேய்ங்குழல் தானடீ
காதிலே யமுதுள்ளத்தில் நஞ்சு
பண் ணன்று மடி பாவையர் வாட்டப்
பாடி யெய்திடும் அம்படி தோழி (எங்கிருந்து)

62. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமுநின் மையல் ஏறுதடீ,
குற வள்ளி! சிறு கள்ளி!

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே உனைக் கூடி — நின்றன்
வீரத் தமிழ்ச் சொல்லின் சாரத்திலே மனம்
மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி — குழல்
பாரத்திலே இதழ் ஈரத்திலே, முலையோரத்திலே
அன்பு சூடி — நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி அமர நிலை பெற்றதன்
பயனை யின்று காண்பேனே
(எந்த நேரமும்)

2. வெள்ளை நிலா விங்கு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய் — ஒளிக்
கொள்ளையிலே உனைக் கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்று பட்டு — நின்றன்
பிள்ளைக்கிளி மென் குதலையிலே மனம்
பின்னம் அறச் செலவிட்டு — அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்வமே!
நினைச் சேர விரும்பினேன், கண்டாய்!
(எந்த நேரமும்)

3. வட்டங்க ளிட்டுங் குளமகலாத
  மணிப் பெருந் தெப்பத்தைப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செய்து நின்
  மேனி தனை விட லின்றி—
எட்டுத் திசையு மொளிர்ந்திடுங் காலை யிரவியைப்
  போன்ற முகத்தாய்!—முத்த
மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்
  சேர்ந்திட வந்தேன். (எந்த நேரமும்)

---

63 வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம் — கரஹரப்பிரியை. தாளம் — ஆதி.

பல்லவி

உன்னையே மயல் கொண்டேன்,—வள்ளி!
உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய்! (உன்னையே)

சரணம்

என்னை யாள்வாய், வள்ளீ, வள்ளீ!
இள மயிலே, என் இதய மலர் வாழ்வே,
கனியே, சுவை யுறு தேனே,
கலவியிலே அமுதனையாய்!—(கலவியிலே)
தனியே, ஞான விழியாய்! நிலவினில்
நினை மருவி, வள்ளீ, வள்ளீ!
நீ யாகிட வே வந்தேன். (உன்னையே)

---

64. மழை

1. திக்குக ளெட்டுஞ் சிதறி—தக்கத்
தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட
பக்க மலைகளுடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது—தாம்தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது—பேய்கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட.

2. வெட்டி யடிக்குது மின்னல்,—கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது,
கொட்டியிடிக்குது மேகம்!—கூ
கூவென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று,
சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்,
எட்டுத் திசையு மிடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா!

3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி!—தலை
ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக் குதித்திடு கின்றான்,—திசை
வெற்புக் குதிக்குது; வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார்;—என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு கண்டோம்!
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண் முன்பு கண்டோம்!

65 ஓவியர் மணி ஸ்ரீ ரவிவர்மா

1. சந்திர னொளியை யீசன்
 சமைத்தது பருக வென்றே
வந்திடு சாதகம் போல
 வருந்தநன்னர், அமுதுண்டாகிப்
பந்தியிற் பருக வென்றே
 படைத்தனன் மாமரர் தம்மை,
இந்திரன் மாண்புக் கென்ன
 முயற்றினன் வெளிய யானை.

2. மலரினில் நீல வானில்
 மாதரார் முகத்தில் எல்லாம்
இலகிய அழகை யீசன்
 முயற்றினன், சீர்த்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
 யோங்கிய இரவி வர்மன்
அலகிலா அறிவுக் கண்ணா
 லனைத்தையு நுகரு மாறே.

3. மன்னர் மாளிகையி லேழை
 மக்களின் குடிலி லெல்லாம்
உன்னருந் தேசுவீசி
 உளத்தினைக் களிக்கச் செய்வான்
நன்னரோ வியங்கள் தீட்டி
 நல்கிய பெருமான் இந்நாட்

பொன்னணி யுலகு சென்றான
புவிப்புகழ் போதுமென்பான

4. அரம்பை யூர்வசி போலுள்ள
அமர மெல்லியலார் செவ்வி
திறம்பட வகுத்த வெம்மான் !
செய்தொழி லொப்பு நோக்க
விரும்பியே கொல்லா மின்று
விண்ணுல கடைந்து விட்டாய் ?
அரம்பையர் நினைப் செய்கைக்
கழிதலங் கறிவை திண்ணம்

5. காலவான் போக்கி லென்றுங்
கழிவிலாப் பெருமை கொண்ட
கோலவான் றொழில்கள் செய்து
குலவிய பெரியோர் தாமும்
சீலவாழ் வகற்றி யோர்நாட்
செத்திட லுறுதி யாயின்
ஞால வாழ்வினது மாயம்
நவின்றிடற் கரிய தன்றோ ?

ஓம்

65. சத்ரபதி சிவாஜி

தன் சைனியத்திற்குக் கூறியது

ஜய ஜய பவானி! ஜய ஜய பாரதம்!
ஜய ஜய மாதா! ஜய ஜய துர்க்கா!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!
சேனைத் தலைவர்காள்! சிறந்த மந்திரிகாள்!
யானைத் தலைவரும் அருந்திறல் வீரர்காள்!
அதிரத மன்னர்காள்! துரகத் ததிபர்காள்!
எதிரிகள் துணுக்குற இடித்திடு பதாதிகாள்!
வேலெறி படைகாள்! சூலெறி மறவர்காள்!
காலனுருக் கொளும் கணை துரந்திடுவீர்.
மற்று மாயிர விதம் பற்றலர் தமைச்
செற்றிடுந் திறனுடைத் தீர ரத்தினங்காள்!
யாவிரும் வாழிய! யாவிரும் வாழிய!
தேவி நுந் தமக்கெலாம் திருவருள் புரிக!
மாற்றலர் தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றல்கொண் டிருந்தவிவ் வரும்புகழ் நாடு!
வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி?
வீரரு மவரிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு!
தர்மமே யுருவமாத் தழைத்த பேரரசரும்

நிர்மல முனிவரும நிறைநத நன் னாடு !
வீரரைப் பெறாத மேனமைதீர் மஙகையை
ஊரவா மலடியென றுரைததிடு நாடு !
பாரதபூமி பழமபெரும பூமி ,
நீ ரதன புதலவா ' இந நினைவகற றாதீர !
பாரத நாடு பாரகெலலாம திலகம
நீ ரதன புதல்வர் , இந் நினைவகற றா,தீர் !
வானக முட்டு மிமயமால வரையும
ஏனைய திசைக ளிலிருந திரைக கடலும
காததிடு நாடு ! கஙகையுஞ சிநதுவும
தூத திரை யமுனையுஞ சுனைகளும புலலகளும
இனனரும பொழிலகளும இணையிலா வளஙகளும
உனனத மலைகளும ஒளிர தரு நாடு !
பைநநிறப பழனம பசியிலா தளிகக
மைந்நிற முகிலகள வழஙகு பொன னாடு !
தேவாகள வாழவிடம, திறலுயா முனிவா
ஆவலோ டடையு மரும புகழநாடு !
ஊனமொன றறியா ஞானமெயப பூமி !
வானவா விழையு மாடசியாா தேயம !
பாரத நாட்டிசை பகர யான வல்லனோ ?
நீ ரதன புதலவா , இந நினைவகற றாதீர் !
தாயததிரு நாட்டைத் தறுகண மிலேசசா,
பேயத்தகை கொணடோர், பெருமையும வண்மையும்
ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவா,
வானக மடக்க வந்திடு மரககர் போல்
இந்நாட் படைகொணாந தினனலசெய் கின்றார் !
ஆலய மழிததலு மருமுறை பழித்தலும்

பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதாகற பழித்தலும மறையவா வேள்விக்
கேதமே சூழவது மியற்றிநிற கினறுர் !
சாத்திரத தொகுதியைத் தாழதது வைக்கினருர் !
கோத்திர மஙகையா குலஙகெடுக கினறுர் !
எணணில துணைவாகாள ! எமக்கிவா செயுந்துயர் ;
கண்ணிய மறுததனா , ஆணமையுங கடிநதனா ;
பொருளினைச சிதைததனா , மருளினை விதைத
[தனர் ;
திணமையை யழிததுப பெணமையிஙகளிததனர் ;
பாரதப பெருமபெயா பழிபபெய ராககினா ;
சூராதம மககளைத தொழுமபாாயப புரிநதனா ;
வீரிய மழிநது மேனமையு மொழிநது நம
ஆரியா புலையருக கடிமைக ளாயினா.
மறறிதைப பொறுதது வாழவதோ வாழகைை ?
வெறறிகொள புலையாதாள வீழநதுகொல் வாழவீர்?
மொககுளதான தோனறி முடிவதுபோல
மககளாயப பிறநதோா மடிவது திணணம !
தாயததிரு நாடடைத தகாததிடு மிலேச்சரை
மாயததிட விருமபான வாழவுமோர் வாழவுகொல் ?
மானமொன றிலாது மாறறலா தொழுமபராய
ஈனமுறறிருகக எவன்கொலோ விருமபுவன் ?
தாயபிறன் கைபடச் சகிபபவனுகி
நாயென வாழவோன் நமரிலிங குளனோ ?
பிச்சைவாழ வுகநது பிறருடை யாட்சியில்
அச்ச முற றிருப்போன ஆரிய னல்லன் ;
புனபுலால் யாக்கையைப போறறியே தாயநாட்

டன்பிலாத் திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
மாட்சிதீர் மிலேச்சர் மனப்படி யாளும்
ஆரியத் தன்மை யற்றிடுஞ் சிறியர்
யாரிவ ணுளரவர் யாண்டேனு மொழிக!
படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விரும்பாக்
கடைபடு மக்களென் கண்முனில் லாதீர்!
சோதரர் தம்மைத் துரோகிக ளழிப்ப
மாதரார் நலத்தினை மகிழ்பவன் மகிழ்க!
நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல் நினையான்
வீடுசென் றொளிக்க விரும்புவோன் விரும்புக!
தேசமே நலிவொடு தேய்ந்திட மக்களின்
பாசமே பெரிதெனப் பார்ப்பவன் செல்க!
நாட்டுளார் பசியினால் நலிந்திடத் தன்வயி
றூட்டுதல் பெரிதென உன்னுவோன் செல்க!
ஆணுருக் கொண்ட பெண்களும் மலிகளும்
வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல் விரும்பேன்.
ஆரிய ரிருமின்! ஆண்களிங் கிருமின்!
வீரிய மிகுந்த மேன்மையோ ரிருமின்!
மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின்!
ஈனமே பொறாத வியல்பின ரிருமின்!
தாய்நாட் டன்புறு தனையரிங் கிருமின்!
மாய நாட் பெருமையின் மாய்ப்பவ ரிருமின்!
புலையர்தம் தொழும்பைப் பொறுக்கிலா ரிருமின்!
கலையறு மிலேச்சரைக் கடிபவ ரிருமின்!
ஊரவர் துயரில்நெஞ் சுருகுவீ ரிருமின்!
சோர நெஞ்சிலாத தூயவ ரிருமின்!
தேவி தாள்பணியுந் தீரரிங் கிருமின்!

பாவியர் குருதியைப் பருகுவா ரிருமின்!
உடலினைப் போற்று வுத்தம ரிருமின்!
கடல் மடுப்பினும் மனங் கலங்கல் ருதவுமின்!
வம்மினோ துணைவீர்? மருட்சி கொள்ளாதீர்!
நம்மினோ ராற்றலை நாழிகைப் பொழுதெனும்
புல்லிய மாற்றலர் பொறுக்கவல் லார்கொல்?
மெல்லிய திருவடி வீற்றுடைத் தேவியின்
இன்னருள் நமக்கோர் இருந்துணை யாகும்.
பன்னரும் புகழுடைப் பார்த்தனும் கண்ணனும்
வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமன் றனும்
ராமனும் வேறுள இருந்திறல் வீரரும்
நற்றுணை புரிவார், வானக நாட்டும்;
வெற்றியே யன்றி வேறெதும் பெறுகிலோம்.
பற்றரு முனிவரும் ஆசிகள் பகர்வார்
செற்றினி மிலேச்சரைத் தீர்த்திட வம்மின்!
ஈட்டியாற் சிரங்களை விட்டிட எழுமின்!
நீட்டிய வேல்களை நேரிருந் தெரிமின்!
வாளுடை முனையினும், வயந்திகழ் சூலினும்,
ஆளுடைக் கால்க ளடியினுந் தேர்களின்
உருளையி னிடையினும், மாற்றலர் தலைகள்
உருளையிற் கண்டுநெஞ் சுவப்புற வம்மின்!
நம் மிதம் பெருவளம் நலிந்திட விரும்பும்
(வன்மியை) வேரறத் தொலைத்தபின் னன்றே
ஆணெனப் பெறுவோம்! அன்றிநா மிறப்பினும்
வானுறு தேவர் மணியுல கடைவோம்!
வாழ்வமேற் பாரத வான்புகழ்த் தேவியை
தாழ்வினின் றுயர்த்திய தடம்புகழ் பெறுவோம்!

போரினி லிதுபோற் புண்ணியத் திருப்போர்
பாரினி லிதுபோற் பார்த்திடற் கெளிதோ?
ஆட்டினைக் கொன்று வேள்விக ளியற்றி
வீட்டினைப் பெறுவான் விரும்புவார் சிலரே;
நெஞ்சக் குருதியை நிலத்திடை வடித்து
வஞ்சக மழிக்கும் மாதவம் புரிவம் யாம்.
வேள்வியி லிதுபோல் வேள்வியொன் றில்லை;
தவத்தினி லிதுபோற் றவம்பிறி தில்லை.
முன்னையோர் பார்த்தன் முனைத்திசை நின்று
தன்னெதிர் நின்ற தளத்தினை நோக்கி
மாதுலர் சோதரர் மைத்துனர் தாதையர்
காதலின் நண்பர் கலைதரு குருவ ரென்
றின்னவ ரிருத்தலைக் கண்டிதய நொந்தோனாய்த்
தன்னருந் தெய்விகச் சாரதி முன்னர்
" ஐயனே! யிவர்மீ தம்பையோ தொடுப்பேன்?
வையகத் தரசும் வானக வாட்சியும்
போயினு மிவர்தமைப் போரினில் வீழ்த்தேன்.
மெய்யினில் நடுக்கம் மேவுகின் றதுவால்;
கையினில் வில்லும் கழன்றுவீழ் கின்றது;
வாயுலர் கின்றது, மனம்பதைக் கின்றது;
ஓய்வுறுங் கால்கள்; உலைந்தது சிரமும்;
வெற்றியை விரும்பேன்; மேன்மையை விரும்பேன்;
சுற்றமிங் கறுத்துச் சுகம்பெறல் விரும்பேன்;
எனையிவர் கொல்லினும் இவரையான் தீண்டேன்
சினையறுத் திட்டபின் செய்வதோ ஆட்சி?"
எனப்பல கூறியவ் விந்திரன் புதல்வன்
கனப்படை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழநதனன , சுருதியின முடிவாயத்
தோவயின நினறநந தெயவிகப பெருமான
வில்லெறிந திருநத வீரனை நோககி,
" புலலிய அறிவொடு புலமபுகினறனையால
அறததினைப பிரிநத சுயோதனு தியரைச
செறுததினி மாயபபது தீமையென கினறுய.
உணமையைஅறியாய , உறவையே கருதிப
பெணமைகொணடேதோ பிதறறிநிற கினறுய.
வஞசகா, தீயா, மனிதரை வருததுவோா,
நெஞசகத தருககுடை நீசாகள—இனனோா
தமமொடு பிறநத சகோதர ராயினும
வெமமையோ டொறுததல வீரா தருசெயலாம.
ஆரிய ! நீதி நீ யறிகிலை போலும !
பூரியா போல மனம புழுஙகுற லாயினை.
அருமபுகழ தேயபபதும அனரியத தகைததும்
பெருமபதத தடையுமாம பெணமையெங கெயதினை?
பேடிமை யகறறு ! நின பெருமையை மறநதிடேல் !
ஈடிலாப புகழினய ! எழுகவோ எழுக !"
எனறுமெய ஞானமநம மிறையவா கூறக
குனறெனும வயிரக கொறறவான புயததோன
அறமே பெரிதெனை அறிநதிடு மனததனுய
மறமே யுருவுடை மாறறலா தமமைச
சுறறமும நோககான தோழமை மதியான
பறறலர் தமையெலாம பாாக கிரையாககினனன.
விசயனன றிருநத வியன் புகழ நாடடில்
இசையுநற றவததா லினறுவாழந திருககும
ஆரிய வீராகாள ! அவருடை மாறறலா,

தேரில், இந் நாட்டினர், செறிவுடை உறவினர்,
நம்மையின் றெதிர்க்கும் நயனிலாப் புலவோர்
செம்மைதீர் மிலேச்சர், தேசமும் பிறிதாம்,
பிறப்பினி லன்னியர், பேச்சினி லன்னியர்,
சிறப்புடை யாரியச் சீர்மையை யறியார்.

[குறிப்பு:—இது அச்சுப்பிரதி ஒன்றிலிருந்து பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது, நூலின் போக்கைப் பார்க்குமிடத்து, இது பூர்த்தி யாகவில்லை யென்றும், கடைசியில் இன்னும் சில வரிகள் இருந்திருக்கலாமோ என்றும் சந்தேகிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது—பா பி]

67. நவராத்திரிப் பாட்டு

பராசக்தி (மூன்றும் ஒன்றாகிய மூர்த்தி)

1. மாதா பராசக்தி வையமெலாம் நீ நிறைந்தாய்!
ஆதார முன்னையல்லால் ஆரெமக்குப் பாரினிலே!
ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய், எமதுயிரே!
வேதாவின் தாயே! மிகப் பணிந்து வாழ்வோமே.

வாணி

2. வாணி கலைத் தெய்வம் மணிவாக் குதவிடுவாள்
ஆணிமுத்தைப் போலே அறிவுமுத்து மாலையினாள்
காணுகின்ற காட்சியாய்க் காண்பதெல்லாங் காட்டுவதாய்
மாணுயர்ந்து நிற்பாள் மலரடியே சூழ்வோமே.

ஸ்ரீ தேவி

3. பொன்னரசி நாரணனார் தேவி, புகழரசி
மின்னு நவரத்தினம்போல் மேனியழகுடையாள்
அன்னையவள் வையமெலாம் ஆதரிப்பாள் ஸ்ரீதேவி
தன்னிரு பொற்றாளே சரண்புகுந்து வாழ்வோமே.

பார்வதி

4. மலையிலே தான் பிறந்தாள், சங்கரனை மாலையிட்டாள்
உலையிலே யூதி உலகக் கனல் வளர்ப்பாள்
நிலையி லுயர்த்திடுவாள், நேரே அவள் பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழ்வோமே.

68. காளிப் பாட்டு

1. யாதுமாகி நின்றாய் காளி
   எங்கும் நீ நிறைந்தாய்
   தீது நன்மை யெல்லாம்—காளி
   தெய்வ லீலை யன்றோ ?
   பூத மைந்து மானாய்—காளி
   பொறிகளைந்து மானாய்
   போதமாகி நின்றாய்—காளி
   பொறியை விஞ்சி நின்றாய்.

2. இன்பமாகி விட்டாய்—காளி
   என்னுளே புகுந்தாய்
   பின்பு நின்னையல்லால்—காளி
   பிறிது நானுமுண்டோ ?
   அன்பளித்து விட்டாய்—காளி
   ஆண்மை தந்து விட்டாய்
   துன்ப நீக்கிவிட்டாய்—காளி
   தொல்லை போக்கி விட்டாய்.

69. நிலவுப் பாட்டு

1. வாராய் நிலவே வையத் திருவே,
   வெள்ளைத் தீவில் விளையுங் கடலே,
   வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே,
   வாராய், நிலவே, வா.

2. மணணுககுளளே யமுதைதக கூட்டிக்
கண்ணுக்குளளே களியைக் காட்டி
எண்ணுககுளளே யினபத தெளிவாய
வாராய, நிலவே, வா.

3. இனபம வேணடில வானைக காணபீர்,
வானொளி தனனை மணணிற காணபீர்,
துனபந தானோ பேதைமை யனறே!
வாராய, நிலவே, வா.

4. அசசப பேயைக கொலலும படையாம
விததைத தேனில விளையுங களியாய
வாராய, நிலவே, வா.

---

70. வேலை

தோகைமே லுலவுங கநதன
சுடரககரத திருககும வெறறி
வாகையே சுமககும வேலை
வணங்குவ தெமககு வேலை.